BESLUIT

Opmerking van de vertaler: Omwille van het behoud van de authenticiteit van de tekst worden in de letterlijke vertaling naar het Nederlands zo veel mogelijk complexe zinnen zoals in de originele Tsjechische tekst gebruikt.

Het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) besloot in een niet publiekelijke rechtszitting gerealiseerd op 31. 10. 2017 betreffende het cassatieberoep (*dovolání*) ingesteld door de beklaagde **Eelze Hof**, geb. [redacted] te Smallingerland, het Koninkrijk der Nederlanden, staatsburger van het Koninkrijk der Nederlanden, domicilie houdende te Drachten, [redacted] het Koninkrijk der Nederlanden, tegen het besluit van de Provinciale Rechtbank te Ostrava, Filiaal Olomouc (*Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci*) afgegeven op 24. 6. 2016, behandelingsnummer 68 To 272/2015, als de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*) betreffende de strafzaak geleid bij de Arrondissementsrechtbank te Přerov (*Okresní soud v Přerově*) onder behandelingsnummer 1 T 218/2013, **als volgt**:

In overeenstemming met de bepalingen van § 265i lid 1 letter e) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) **wordt** het cassatieberoep (*dovolání*) van Eelze Hof **geweigerd.**

Toelichting:
I.

1. Door middel van het vonnis, gewezen door de Arrondissementsrechtbank te Přerov (*Okresní soud v Přerově*) op 1. 4. 2015, behandelingsnummer 1 T 218/2013, werd de beklaagde Eelze Hof (hierna steeds "de beklaagde") schuldig bevonden aan het plegen van het strafbare feit: plichtsverzuim betreffende de alimentatieverplichting (*zanedbání povinné výživy*) volgens de bepalingen van § 196 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*).

2. Volgens de beschrijving opgenomen door de rechtbank in eerste aanleg (*nalézací soud*) in de uiteenzetting van de feiten (*statement of facts, skutková zjištění*) pleegde hij dit strafbare feit door het feit dat "*hij gedurende de periode vanaf 1. 5. 2008 tot en met 19. 2. 2014 nergens op het grondgebied van Nederland, noch op het grondgebied van de Tsjechische Republiek naar behoren voldeed aan zijn alimentatieverplichting betreffende zijn twee kinderen, de tegenwoordig reeds meerderjarige dochter* [redacted] *geboren op* [redacted], *studente op de Middelbare school voor gastronomie en hoteldiensten B.V.* (Střední škola gastronomická a hotelová s.r.o.), *zetelende te Praha 4, en de minderjarige zoon* [redacted] *geboren op* [redacted], *voor de beide kinderen wordt de zorg gedragen door hun moeder* [redacted] *geboren op* [redacted], *woonachtig op het adres Praha* [redacted] *en dat hij het vervullen van zijn alimentatieverplichting stelselmatig vermeed. De alimentatieverplichting van de beklaagde ten opzichte van zijn kinderen was ontstaan op grond van de Wet aangaande het gezin* (Zákon o rodině) *en het Burgerlijke Wetboek* (Občanský zákoník). *De hoogte van de alimentatieverplichting was eerst vastgesteld door middel van het besluit van de rechtbank te Groningen* (soud v Groningenu), *dossiernummer 90424/SA RK 06-2040, genomen op 4. 9. 2007, in welke de alimentatieverplichting voor elk van de beide kinderen ter hoogte van 260 EUR staat opgenomen. Vervolgens was deze alimentatieverplichting aangepast door middel van het vonnis van de Gemeentelijke rechtbank te Praag* (Městský soud v Praze) *gewezen op 16. 1. 2013, dossiernummer 19Co 420/2012-286, dat op 18. 2. 2013 rechtsgeldig van kracht was geworden. Er werd besloten, dat het voorstel van de vader betreffende zijn verzoek voor het verlagen van de alimentatieverplichting aangaande de periode vanaf 15. 6. 2008 tot en met 30. 9. 2010 werd afgewezen, en met ingang van 1. 10. 2010 werd de alimentatieverplichting verlaagd van het bedrag ter hoogte van 260 EUR naar het bedrag ter hoogte van 4.500 CZK per maand met betrekking tot de meerderjarige* [redacted] *geboren op* [redacted], *en van het bedrag ter hoogte van 260 EUR naar het bedrag ter hoogte van 3.500 CZK per maand met betrekking tot de minderjarige* [redacted], *geboren op* [redacted]. *Het alimentatiebedrag ten gunste van de meerderjarige* [redacted] *hoort rechtstreeks aan haar uitbetaald te worden, het alimentatiebedrag betreffende de minderjarige* [redacted] *aan zijn moeder, telkens uiterlijk de 15e dag van de voorafgaande maand waarop het alimentatiebedrag betrekking heeft. De beklaagde droeg in de bovenvermelde periode bij in de alimentatie voor de kinderen door middel van de bedragen ter hoogte van 5.000 CZK, welke hij zelf*

alleen in de maanden april, mei, juni, juli, augustus, september, oktober en november van het jaar 2011 en in de maanden januari, februari, maart, april, september en oktober van het jaar 2012 betaalde. De beklaagde betaalde de alimentatie niet naar behoren ondanks het feit, dat hij tot en met 30. 9. 2010 in Nederland een inkomen ter hoogte van 1.700 EUR per maand als uitkering ontving, daarna vanaf oktober 2010 tot en met januari 2011 een inkomen minimaal van de financiële middelen had, welke door zijn moeder aan hem ter beschikking waren gesteld,

ter hoogte van 300 - 400 EUR per maand. Vanaf 10. 1. 2011 tot en met 31. 3. 2012 was hij werkzaam bij het bedrijf AVL Moravia, waar hij een gemiddeld netto inkomen ter hoogte van ongeveer 25.000 CZK per maand had. Vervolgens werkte hij vanaf 14. 4. 2012 tot en met 31. 7. 2013 in het bedrijf BROSE s.r.o., waar zijn gemiddeld netto inkomen ongeveer het bedrag 28.000 CZK per maand bedroeg. De beklaagde beëindigde zijn dienstbetrekking bij dit bedrijf ondanks het feit, dat hij een aanstelling voor bepaalde tijd tot en met 30. 9. 2014 had. Vanaf 1. 8. 2013 stond hij geregistreerd bij het arbeidsbureau (Úřad práce) *in het register van de werkzoekende personen, hij ontving echter geregeld de werkloosheidsuitkering ter hoogte van 13.407 CZK. De beklaagde beschikte bovendien op 12. 10. 2010 op zijn bankrekening over het bedrag in de totale hoogte van 745.674 CZK, waarbij hij een bedrag ter hoogte van 700.000 CZK gelijk op 15. 10. 2010 in contanten van zijn rekening had opgenomen met de bedoeling, dat er op dit bedrag geen beslag gelegd zou kunnen worden in het kader van de executie wegens de openstaande alimentatieverplichtingen betreffende de bovengenoemde minderjarige kinderen. De beklaagde beschikte bovendien op zijn rekening op 13. 4. 2012 over het bedrag ter hoogte van 199.009,32 CZK, waarbij hij minimaal de bedragen ter hoogte van 15.000 CZK op 16. 4. 2012 (uit de geldautomaat), 25.000 CZK op 19. 4. 2012 (uit de geldautomaat) en 150.000 CZK op 24. 4. 2012 (in contant geld) van zijn rekening had opgenomen met de bedoeling, dat er op dit bedrag geen beslag gelegd zou kunnen worden in het kader van de executie wegens de openstaande alimentatieverplichtingen betreffende de bovengenoemde minderjarige kinderen. Hierbij dient vermeld te worden, dat de executie reeds op 10. 4. 2012 door middel van het besluit van de Arrondissementsrechtbank te Přerov* (Okresní soud v Přerově), *dossiernummer 32 EXE 5001/2012, bevolen was, en het executiebevel door de bank op 3. 5. 2012 in ontvangst werd genomen. Met betrekking tot de strafrechtelijke vervolging was het dus de verplichting van de beklaagde om een bijdrage in de opvoeding van de minderjarige Kristýna Jarmila gedurende de periode vanaf 1. 5. 2008 tot en met 20. 9. 2010 te leveren door middel van een bedrag ter hoogte van minimaal 100 euro per maand, en gedurende de periode vanaf 1. 10. 2010 door middel van het bedrag ter hoogte van 4.500 CZK per maand, en in de opvoeding van de minderjarige Jan Eelze gedurende de periode vanaf 1. 5. 2008 tot en met 20. 9. 2010 een bijdrage te leveren door middel van een bedrag ter hoogte van minimaal 100 euro per maand, en gedurende de periode vanaf 1. 10. 2010 door middel van het bedrag ter hoogte van 3.500 CZK per maand. De beklaagde heeft dus gedurende de periode vanaf 1. 5. 2008 tot heden een schuld opgebouwd betreffende de alimentatieverplichting met betrekking tot [redacted] in de totale hoogte van 2.900 euro en 149.500 CZK en met betrekking tot [redacted] een schuld opgebouwd met de totale hoogte van 2.900 euro en 107.500 CZK".*

3. Voor het plegen van het bovengenoemde strafbare feit werd de beklaagde in overeenstemming met de bepalingen van § 196 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*) veroordeeld tot de vrijheidsbenemende straf van 12 maanden. De uitvoering van deze straf werd in overeenstemming met de bepalingen van § 81 lid 1 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*) en van § 82 lid 1 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*) voorwaardelijk uitgesteld gedurende een proefperiode van 3 jaar. In overeenstemming met de bepalingen van § 82 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*) werd aan de beklaagde de verplichting opgelegd, dat hij gedurende de proefperiode van het voorwaardelijke uitstel van de straf in overeenstemming met zijn mogelijkheden de - "zoals uit het vonnis voortvloeit" - verschuldigde alimentatie zou vergoeden. Tevens zou hij naar behoren de gebruikelijke alimentatie betreffende zijn dochter [redacted], geboren op [redacted] en betreffende zijn zoon, [redacted], geboren op [redacted] moeten betalen.

4. Het hoger beroep (*odvolání*) van de beklaagde werd in overeenstemming met de bepalingen van § 256 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) verworpen door het besluit afgegeven op 24. 6. 2016 door de Provinciale Rechtbank te Ostrava, Filiaal Olomouc (*Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci*), behandelingsnummer 68 To 272/2015.

II.

5. Tegen het bovengenoemde besluit van de Provinciale Rechtbank te Ostrava, Filiaal Olomouc (*Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci*) diende **de beklaagde** het cassatieberoep (*dovolání*) in, waarin hij de redenen waarop het cassatieberoep werd gebaseerd, uiteenzette,in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter d), g) en l) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*).

6. Met betrekking tot de reden waarop het cassatieberoep in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter d) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) wordt gebaseerd, voerde de beklaagde als verweer aan dat hij door het handelen van de Arrondissementsrechtbank te Přerov (*Okresní soud v Přerově*) die op 1. 4. 2015 in afwezigheid van de beklaagde, de hoofd-rechtszitting realiseerde ondanks de naar behoren ingediende excuses en verzoek tot uitstel van de rechtszitting vanwege het feit dat de beklaagde noch over een auto, noch over de financiële middelen beschikte voor een ander soort vervoer naar de Tsjechische Republiek. Hierdoor zou de beklaagde volgens zijn eigen mening beknot worden in zijn recht dat de rechtszaak in zijn aanwezigheid behandeld zou worden en dat hij de mogelijkheid zou hebben om zich over de bewijzen uit te spreken. Kritische opmerkingen van soortgelijke aard richtte de beklaagde ook tegen het realiseren van de openbare rechtszitting inzake het hoger beroep, gerealiseerd door de rechtbank van hoger beroep op 24. 6. 2016, onder verwijzing naar het feit, dat hij de aankondiging van deze rechtszitting in de Tsjechische taal ontving en niet over de financiële middelen noodzakelijk voor de reis

naar de Tsjechische Republiek en terug beschikte. Hij had dus geen mogelijkheid om de rechtszitting bij te wonen en zijn recht op verdediging te effectueren. De beklaagde verwees daarbij naar de bepalingen van § 28 lid 4 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) volgens welke het noodzakelijk is om ook een document niet vermeld in lid 2 van de desbetreffende bepaling te vertalen, indien het noodzakelijk is voor het waarborgen van het recht op een eerlijk proces. De beklaagde gaf aan dat de procedurele stappen van de beide rechtbanken in strijd waren met zowel de bepalingen van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*), als ook met de bepalingen van artikel 38 lid 2 van *the Charter of Fundamental Rights and Basic Freedoms* ofwel *Constitutional act No. 2/1993 Coll. as amended by constitutional act No. 162/1998 Coll.* (hierna slechts: "the Charter" ofwel "het Handvest" ofwel "the Constitutional act"; *Listina základních práv a svobod*) en van artikel 6 lid 3 letter c) van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentale Vrijheden (hierna slechts: "het Verdrag"; *Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod*);

7. Met betrekking tot de reden waarop het cassatieberoep in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter *l*) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) wordt gebaseerd, vermeldde de beklaagde, dat zijn correctionele middel door de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*) verworpen werd ondanks het feit, dat in de rechtszitting voorafgaand aan het bestreden besluit de reden tot het cassatieberoep (*dovolání*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter g) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) gegeven werd. Het besluit van de rechtbank in eerste aanleg berustte namelijk volgens de beklaagde op een onjuiste materieel juridische beoordeling. Want de zaak zoals vastgesteld door de rechtbank incorrect als een strafbaar feit werd gekwalificeerd ondanks het feit, dat het niet om een strafbaar feit ging. De beklaagde zou zich gedurende de periode 1. 5. 2008 tot en met 19. 2. 2014 op het grondgebied van Nederland en op het grondgebied van de Tsjechische Republiek schuldig hebben gemaakt aan het niet vervullen van de alimentatieverplichting (*neplnění povinné výživy*), terwijl hij de staatsburger van het Koninkrijk der Nederlanden is en tot en met september 2010 aldaar uitsluitend verbleef. En om deze reden was het volgens de beklaagde noodzakelijk om te handelen in overeenstemming met de juridische bepalingen geldig voor deze desbetreffende staat en de rechtbank had moeten nagaan, of het niet betalen van de alimentatieverplichting in deze staat strafbaar was. Indien het antwoord op deze vraag positief zou zijn, dan had de rechtbank volgens de beklaagde moeten achterhalen, of de beklaagde in staat was om aan zijn alimentatieverplichting te voldoen met het oog op de verandering betreffende zijn inkomenssituatie en of hij zich dus eigenlijk aan het plegen van de wederrechtelijke handeling schuldig had gemaakt. Gezien de gegeven context verweerde de beklaagde zich, dat de uiteenzetting van de feiten (*skutkový stav*) van deze strafzaak in de vorm zoals in overeenstemming met de bevindingen van de rechtbank in eerste aanleg door de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*) werd

geconstateerd, zonder enige twijfel niet overeenkomstig is met de gerealiseerde bewijsvoering. De beklaagde verwees naar het feit, dat hij gedurende de periode van 1. 5. 2008 tot en met 20. 9. 2010 werkloos was, waarbij de uitkering in de materiële noodsituatie (*dávky hmotného zabezpečení*) die aan hem in Nederland herhaaldelijk uitbetaald werd, met de hoogte van de minimale levensstandaard overeenkomstig was. De rechtbank haalde volgens de woorden van de beklaagde niet objectief achter, of hij na het voldoen aan zijn eigen basale behoeftes en het betalen van de in Nederland verplichte betalingen in staat was om aan zijn alimentatieverplichting te voldoen. Identieke twijfels sprak de beklaagde ook uit met betrekking tot de periode vanaf 1. 10. 2010 tot en met 19. 2. 2014 onder verwijzing naar het feit, dat hij gestopt was met het betalen van de alimentatieverplichting, omdat de moeder van de kinderen toen het voorstel voor het opstarten van de executieprocedure ingediend had. Op deze gronden werden bij hem bedragen tot de hoogte van de minimale levensstandaard van zijn salaris afgetrokken. Met betrekking tot de door de rechtbank geconcludeerde gevallen van de ontwijking aan de alimentatieverplichting constateerde de beklaagde, dat het beëindigen van zijn dienstbetrekking niet door zijn voornemen om geen alimentatie te betalen gemotiveerd werd. Maar met het oog op de executiemaatregel dat toen op gang was, beschikte hij niet over de middelen om de kosten te betalen die met het wonen, het etensonderhoud, de reiskosten, noch het realiseren van de contacten met de kinderen samenhingen. Om deze reden besloot hij om terug naar Nederland te keren, waar hij slechts sociale uitkeringen ontvangt. Hij woont in een zogenaamde sociale woning en hij beschikt niet over de middelen voor het voldoen aan zijn alimentatieverplichting. Met betrekking tot het beoordelen van de subjectieve kant van zijn handelen, verwees de beklaagde naar de constatering, dat door middel van het besluit van de Arrondissementsrechtbank te Přerov (*Okresní soud v Přerově*), afgegeven op 25. 6. 2013, dossiernummer 32 EXE 5001/2012-121, de executie geleid omwille van de eisen van zijn kinderen betreffende de beschuldigde alimentatiebedragen gedurende de periode voor welke hij berecht werd, uitgesteld werd.

8. Met het oog op het bovengenoemde stelde de beklaagde voor, dat het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) het besluit van de Provinciale Rechtbank te Ostrava, Filiaal Olomouc (*Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci*) van 24. 6. 2016, dossiernummer 68 To 272/2015, als ook de overige op dit besluit inhoudelijk aansluitende beslissingen, diende te annuleren en aan deze rechtbank zou bevelen, dat deze zaak opnieuw in de benodigde omvang behandeld en besloten moet worden. Als alternatief stelde de beklaagde voor, dat het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265m lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) zelf in deze zaak een beslissing zou nemen.

9. Vervolgens diende de beklaagde een aanvulling op het cassatieberoep (*doplnění dovolání*), waarin hij in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter a), c), d), e), g), h) en k) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) de redenen waarop het cassatieberoep werd gebaseerd, vermeldde.

10. In verband met deze redenen vermeldde hij, dat in deze rechtszaak een onbevoegde rechtbank het besluit had genomen, dat hij gedurende de procedure geen beschikking over een advocaat had hoewel hij hem/haar volgens de wet had moeten hebben, omdat hij tot het bezorgen van het strafbevel (*trestní příkaz*) van de Arrondissementsrechtbank te Přerov (*Okresní soud v Přerově*) van 24. 9. 2013, behandelingsnummer 1 T 218/2013-374 geen advocaat had.

4

En vervolgens werd hem een advocaat toegewezen die onvoldoende op de hoogte was van het internationale familierecht en bovendien het Nederlands, Duits of Engels niet spreekt. Vervolgens verweerde hij zich tegen het doorbreken van de bepalingen betreffende de aanwezigheid van de beklaagde bij de hoofd-rechtszitting en bij de openbare rechtszitting door het feit, dat de rechtbanken weigerden om hem de reiskosten te vergoeden, die op grond van de het Europese recht verplicht vergoed dienen te worden. De ontoelaatbaarheid van de strafrechtelijke vervolging concludeerde de beklaagde op grond van de "ontbrekende bevoegdheid" en van de problemen veroorzaakt aan de beklaagde door de Tsjechische organen, voor welke hij niet tot de verantwoording geroepen kan worden. Het door het cassatieberoep (*dovolání*) bestreden besluit berust volgens de beklaagde op onjuiste juridische beoordeling van de handeling of op een andere onjuiste materieel juridische beoordeling. Want het gerechtelijke besluit genomen in het kader van de civielrechtelijke procedure,

dat de basis voor zijn strafrechtelijke vervolging vormt, is een uitspraak gedaan door een Nederlandse rechtbank met betrekking tot welke de Tsjechische rechtbank die in deze zaak beslist, onbevoegd is. En het besluit van de rechtbanken in de Tsjechische Republiek dat op het besluit van de Nederlandse rechtbank aansluit, werd afgegeven en vervolgens rechtsgeldig van kracht was geworden in de periode na het plegen van het strafbare feit zoals afgebakend in het vonnis van de rechtbank (*nalézací soud*). Om deze reden kan zo'n besluit volgens de beklaagde dus geen reden vormen voor een strafrechtelijke vervolging. Met het oog op het feit, dat de rechtbank die hem een straf oplegde, volgens de beklaagde onbevoegd was, verweerde hij zich ook tegen de toelaatbaarheid van de opgelegde straf. Met betrekking tot het gehele besluit van de rechtbank van het hoger beroep bekritiseerde vervolgens de beklaagde het feit, dat het naar zijn mening onvolledig was en niet correspondeerde met de feiten vermeld in zijn hoger beroep.

11. De beklaagde ging er vervolgens gedetailleerd op in dat reeds door middel van het strafbevel afgeven door de Arrondissementsrechtbank te Přerov (*Okresní soud v Přerově*) op 24. 9. 2013, behandelingsnummer 1 T 2018/2013-374, zijn recht op een eerlijk proces werd geschonden. Hij verwees naar artikel 6 van het Verdrag en naar artikels 36, 37, 38 en 40 van het Handvest en constateerde, dat hij tot de periode van de ontvangst van het bovengenoemde besluit niet op de hoogte was van de aard en reden van de beschuldiging jegens zijn persoon. Hij werd ook niet geïnformeerd over het proces dat op gang was en daarom realiseerde hij ook geen verdediging. Het voorstel betreffende de strafbepaling (*návrh na potrestání*) en het strafbevel (*trestní příkaz*) werden aan hem bezorgd in de Tsjechische taal. Hierdoor werden volgens hem de bepalingen van § 28 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) geschonden. Het feit, dat deze rechtszaak steeds door dezelfde rechter werd behandeld die voor het afgeven van het strafbevel (*trestní příkaz*) zorgde, is volgens de beklaagde geen aanwijzing van de garantie van zijn neutraliteit en onpartijdigheid. Het aanstellen van een advocaat die het Europese recht niet kent en de bovengenoemde talen niet spreekt, was volgens de beklaagde ook een schending van zijn recht op een eerlijk proces. Want het is een verplichting van de staat om voor de uitvoering van de minimale rechten van de beklaagde te zorgen, inclusief zijn recht om zich te verdedigen met behulp van een advocaat. De beklaagde duidde de weigering van de rechtbank om de vergoeding van de reiskosten aan hem te verstrekken aan als de schending van de bepalingen van artikel 6 lid 3 letter c) en b) van het Verdrag. In deze context verwees hij ook naar artikel 38 lid 2 van het Handvest en artikel 7 letter c) van de Richtlijn 2002/8/EG van de Raad (*Směrnice Rady Evropské unie 2002/8/ES; 2002/8/EC*). Hij vermeldde bovendien, dat hoewel de uitvoering van de door de rechtbank opgelegde vrijheidsbenemende straf voorwaardelijk uitgesteld werd, de opgelegde voorwaarden onmogelijk te vervullen waren, waardoor volgens hem opnieuw zijn recht op een eerlijk proces werd geschonden, dat door middel van artikel 6 van het Verdrag gegarandeerd wordt.

12. Vervolgens gebruikte hij het tegenargument dat hij gedurende de periode van 1. 5. 2008 tot en met 30. 9. 2010 in Nederland woonachtig was, en dat daar het niet betalen van de alimentatieverplichting niet strafbaar is. Om deze reden was dus de rechtbank volgens de beklaagde niet bevoegd om op grond van de bepalingen van artikel 7 lid 1 van het Verdrag over deze periode te beslissen, want niemand mag worden veroordeeld wegens een handelen of nalaten, dat geen strafbaar feit naar nationaal of internationaal recht uitmaakte ten tijde dat het handelen of nalaten geschiedde (*nikdo nesmí být za jednání nebo opominutí, které v době, kdy bylo spácháno, nebylo podle vnitrostátního nebo mezinárodního práva trestným činem*). Met betrekking tot de daaropvolgende periode van 1. 10. 2010 tot en met 19. 2. 2014 constateert de beklaagde, dat hij als gevolg van de onvoldoende sociale bescherming van de kant van de Tsjechische Republiek en ook wegens een juridische dwaling van de rechtbanken in de civiele procedure, inclusief het Grondwettelijk Hof (*Ústavní soud*), de schuld met betrekking tot zijn alimentatieverplichting heeft opgebouwd. Hierbij geldt volgens hem bovendien dat hij wegens het starten van de executieprocedure zich in de situatie bevindt, die in strijd is met de Europese voorschriften en met de bepalingen van artikel 30 van het Handvest. Volgens zijn mening werd hij vervolgd en veroordeeld voor het feit, dat hij niet in staat was om aan zijn verplichtingen te voldoen. Dit in de situatie waarin hem de sociale bescherming niet werd verstrekt, wat in strijd was met de bepalingen van artikel 1 van het Protocol nr. 4 van het Verdrag (*Protokol č. 4 Úmluvy*). Tengevolge hiervan werd hij werkloos. De beklaagde voegde bovendien hieraan toe dat de deurwaarder in het kader van de uitvoering van de executie zijn grondrechten schond. De beklaagde verweet vervolgens de rechtbank dat het ondanks zijn herhaalde voorstellen geen

verzoek tot het uitbrengen van een besluit betreffende de prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (*Soudní dvůr Evropské unie*) had ingediend, waardoor het recht van de beklaagde op een eerlijk proces werd geschonden.

13. Vervolgens sprak de beklaagde zijn onenigheid met de formulering uit dat hij zich aan het niet betalen van de alimentatieverplichting opzettelijk schuldig had gemaakt. Hierbij maakte hij herhaaldelijk het bezwaar dat de Tsjechische juridische bepalingen niet toegepast mochten worden en dat de regels van het Nederlandse recht betreffende de berekening van de alimentatieverplichting toegepast moesten worden. Dit wegens het in strijd zijn met het Haagse protocol aangaande het toegepaste recht van 23. 11. 2007 (*Haagský protokol o právu rozhodném z 23. 11. 2007*) of de Europese Alimentatieverordening (*nařízení Rady Evropských společenství*) nummer 4/2009 (*nařízení Rady Evropských společenství č. 4/2009*). Want de eisen betreffende het recht dat van toepassing is, zijn onder andere gebaseerd op het feit, dat het recht dat van toepassing is, de basis voor het berekenen van de onderhoudsverplichting zou moeten bepalen en van de wijze van het verhogen van deze verplichting. Door het feit dat aan de beklaagde geen berekening werd voorgelegd, werden volgens hem de bepalingen van artikel 6 van het Verdrag geschonden. Daarnaast verwees de beklaagde naar het feit dat de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*) in verband met zijn kosten naar de berekening opgemaakt door de Nederlandse rechtbank verwijst. Volgens deze daalden de kosten als gevolg van het verlies van zijn baan naar 1.700 EUR, wat tot gevolg had dat hij niet in staat was om de alimentatie te betalen. Om deze reden had de rechtbank in zijn vonnis volgens de beklaagde hem vrij moeten spreken.

14. Volgens de mening van de beklaagde nam de rechtbank ook niet in acht dat in het kader van het verdelen van het gezamenlijke vermogen van de echtgenoten (*společné jmění manželů*) voor de Nederlandse rechtbank de moeder van de kinderen een verklaring maakte, dat er geen openstaande schulden te vereffenen waren en dat dit voor de beklaagde de reden was dat hij met deze verdeling akkoord ging. Deze omstandigheid was van een groot belang voor zijn bewustheid aangaande het bestaan van een alimentatieschuld en het was ten minste een verzachtende omstandigheid in het kader van het beoordelen van zijn handelen. De beklaagde verwees ook naar het feit, dat het Nederlandse recht in tegenstelling tot het Tsjechische recht een methode van de berekening van de alimentatieverplichting kent, waardoor overzichtelijk en duidelijk zijn kosten worden bepaald. Aangezien hij de Nederlandse staatsburger is, waar hij woont en gedurende de periode van 1. 5. 2008 tot en met 30. 9. 2010 daar ook woonachtig was en gelet op het feit dat de verplichting om alimentatie te betalen door het besluit van de Nederlandse rechtbank werd bepaald, was de Tsjechische rechtbank in het kader van de strafrechtelijke procedure verplicht om de kosten in acht te nemen, van welke de Nederlandse rechtbank uitgegaan was. Het niet aanvaarden van de berekening van de Nederlandse rechtbank vond de beklaagde dus de schending van zijn recht op een eerlijk proces. Hij verweet de rechtbanken bovendien, dat ze niet op de veranderingen in zijn persoonlijke omstandigheden hadden gereageerd die te maken hadden met het feit, dat hij werkloos was geworden. Hiernaast maakte hij het bezwaar dat het deel van het vermogen dat aan hem in het kader van de verdeling van het gezamenlijke vermogen van de echtgenoten (*společné jmění manželů*) in overeenstemming met het Nederlands recht werd toegewezen, niet bedoeld was voor het betalen van de alimenatie. Maar toch had de Tsjechische rechtbank dit vermogen in acht genomen in het kader van het beoordelen van zijn mogelijkheden om de alimentatie te betalen. En op grond van het feit dat hij dit bedrag afkomstig uit de verdeling van het gezamenlijke vermogen van de echtgenoten (*společné jmění manželů*) opgenomen had, werd ook de juridische kwalificatie (*právní kvalifikace*) van zijn handelen aangepast. Dit gebeurde ondanks het feit dat hij ten tijde van het in contant opnemen van deze financiële middelen niet in de Tsjechische Republiek woonachtig was en dat hij volgens het Nederlandse recht zich als de Nederlandse staatsburger niet schuldig had gemaakt aan het plegen van het wederrechtelijk handelen. Maar in tegendeel handelde hij juist in overeenstemming met het recht. Ondanks het feit dat zijn handelen dus overeenkwam met de Nederlandse juridische bepalingen, wordt het bestraft. Dit duidde de beklaagde aan als de schending van zijn recht op een eerlijk proces in overeenstemming met de bepalingen van artikel 6 en 7 van het Verdrag. De beklaagde maakte ook het bezwaar jegens de conclusies van de rechtbanken, dat de alimentatieverplichting altijd blijft bestaan, want in overeenstemming met de bepalingen van artikel 14 van het Haagse protocol (het Besluit van de Raad van 30 november 2009, 2009/941/EG, *Haagský protokol*) ook zelfs wanneer het toepasselijk recht anders bepaalt, wordt bij de bepaling van het

onderhoudsbedrag rekening gehouden met de behoeften van de schuldeiser en de middelen van de schuldenaar (*I pokud rozhodné právo stanoví jinak, zohlední se při stanovení výše výživného potřeby oprávněného a finanční možnosti povinného*). Wanneer er dus geconstateerd wordt, dat de draagkracht aan de kant van de onderhoudsplichtige om het levensonderhoud te betalen niet gegeven wordt, dan is hij niet verplicht om iets te betalen.

15. De beklaagde maakte vervolgens herhaaldelijk het bezwaar dat de aankondiging betreffende het realiseren van de openbare rechtszitting aan hem slechts in de Tsjechische taal bezorgd werd. En in dit verband verweet hij de rechtbank van hoger beroep dat het in de toelichting van deze omstandigheid slechts naar het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) verwees en geheel de bepalingen van artikel 3 lid 1, 2, 3 van de Richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad (*Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU*) en ook het Verdrag negeerde. Hij vermeldde ook dat volgens "*EG 8/2002 (soms ook EG 8/2003)*" het de verplichting van de Tsjechische Republiek is om de reis- en verblijfskosten te vergoeden die met het bijwonen van de rechtszitting samenhangen. De argumentatie dat voor dit soort gevallen hij de financiële middelen in Nederland zou moeten vinden, vond de beklaagde irrelevant. Het feit dat hij niet in staat was om deel te nemen aan de hoofd-rechtszitting bevolen op 1. 4. 2015 en aan de openbare rechtszitting bevolen op 24. 6. 2016 wees de beklaagde aan als de schending van zijn recht op een eerlijk proces. Herhaaldelijk maakte hij

ook het bezwaar betreffende de onbevoegdheid van de rechtbanken in de Tsjechische Republiek. De argumentatie dat de kinderen wiens belangen beschermd worden, zich in de Tsjechische Republiek bevinden, is volgens de beklaagde absurd. Als niet toepasselijk bestempelde hij de argumentatie van de rechtbank, dat hij zijn dienstbetrekking bij het bedrijf BROSE, s.r.o., beëindigde met de bedoeling om te ontwijken aan de vervulling van zijn alimentatieverplichting. De beklaagde benadrukte dat de huurkosten en de reiskosten woon/werk hoger lagen dan het uit de executie uitgesloten deel van zijn salaris. De tegenstrijdigheid van de besluiten van de rechtbanken in eerste en tweede aanleg zag de beklaagde ook in het feit, dat daar waar de rechtbank (*nalézací soud*) de berekening weigert, de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*) daarentegen gebruik van de berekening gaat maken. De conclusie dat gedurende de periode van de jaren 2008-2010 hij over het vermogen beschikte waarvan hij in staat was om de alimentatie te betalen, vond de beklaagde onjuist. Hij herhaalde dat hem een advocaat zonder de talenkennis en kennis van internationaal recht toegewezen werd, waardoor de uitvoering van rechtvaardigheid aangetast werd. Met betrekking tot de argumentatie van de rechtbank van hoger beroep dat de beklaagde de mogelijkheid had om een advocaat naar eigen keuze te kiezen, vermeldde hij, dat de reden waarom hem een advocaat toegewezen werd, zijn financiële situatie was. Want hij was niet in staat om de kosten van de advocaat zelf te betalen. Hij merkte bovendien op dat hij in Nederland woonachtig was, waar het primaire belang gelegd wordt aan goede verhoudingen tussen het kind en de ouder, die groter zijn dan de alimentatieverplichting. De beklaagde bekritiseerde ook de kwaliteit van de vertalingen van zijn verweer in hoger beroep. Tenslotte maakte de beklaagde het identieke voorstel zoals in zijn oorspronkelijke cassatieberoep (*dovolání*).

16. Met betrekking tot het ingediende cassatieberoep (*dovolání*) argumenteerde de **officier van justitie** verbonden aan het Centrale Openbaar Ministerie (*Nejvyšší státní zastupitelství*; hierna slechts "officier van justitie"). Deze constateerde dat de beklaagde in feite de omstandigheden herhaalde die hij in het kader van zijn verdediging tijdens de voorafgaande fases van de strafrechtelijke procedure aanvoerde en dat de rechtbanken, betrokken bij het afhandelen van deze rechtszaak zich hiermee reeds naar behoren bezig hielden. In verband met de beweerde reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter d) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) wordt gebaseerd, merkte de officier van justitie op, dat het om herhaalde bezwaarpunten ging en dat het mogelijk was om in zijn totaliteit te verwijzen naar de pagina's 6-8 van het besluit van de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*), respectievelijk naar de pagina's 3-4 van het vonnis van de rechtbank in eerste aanleg, waar de desbetreffende bezwaarpunten gedetailleerd worden behandeld met de inhoudelijk juiste conclusie betreffende hun ongegrondheid. Om deze reden identificeerde de officier van justitie zich dus met de bevindingen van de rechtbanken en verwees hij naar deze in de volledige omvang. Met betrekking tot het bezwaar dat de aankondiging betreffende het realiseren van de openbare rechtszitting in de Tsjechische taal

geformuleerd werd, voegde de officier van justitie in het kort eraan toe, dat op grond van de omstandigheden van de procedure en de reactie van de beklaagde duidelijk blijkt, dat voor hem de inhoud van de aankondiging volledig te begrijpen was.

17. Met betrekking tot de bezwaren betreffende de reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter g) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) wordt gebaseerd, vermeldde de officier van justitie, dat het ook in dit geval om reeds herhaalde bezwaren gaat. Naast het feit dat het handelen van de beklaagde alle kenmerken vertoont van het plegen van het strafbare feit: plichtsverzuim betreffende de alimentatieverplichting (*přečin zanedbání povinné výživy*) volgens de bepalingen van § 196 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*), verwees hij voornamelijk naar de pagina's 14-17 van het vonnis de rechtbank (*nalézací soud*). Aldaar wordt de vraag betreffende het vervullen van de uiteenzetting van de feiten (*statement of facts, skutková podstata*) van het desbetreffende strafbare feit gedetailleerd behandeld. Met betrekking tot het door de beklaagde gesuggereerde gebrek betreffende de plaatselijke bevoegdheid van het Tsjechische Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*), verwees de officier van justitie naar de pagina's 9-10 van het besluit van de rechtbank van de tweede aanleg (*odvolací soud*). Daar staat op de juiste manier geconstateerd, dat de bevoegdheid van het Tsjechische Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*) gegeven wordt. Voor zo ver het gaat om de beweerde mankementen van de uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) en hun beweerde strijdigheid met de gerealiseerde bewijzen, dan betreft het volgens de officier van justitie een bezwaar, dat onmogelijk onder één van de door de wet bepaalde redenen waarop het cassatieberoep gebaseerd kan worden (*dovolací důvody*) ondergebracht kan worden. Bovendien is het in dit geval in de algemene zin niet gegrond.

18. Omwille van deze redenen stelde de officier van justitie voor dat het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) in een niet publiekelijke rechtszitting [§ 265r lid 1 letter a) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)] het cassatieberoep (*dovolání*) ingesteld in overeenstemming met de bepalingen van § 265i lid 1 letter e) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) zou verwerpen. Voor het geval dat het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) een afwijkende mening zou hebben, verklaarde de officier van justitie in overeenstemming met de bepalingen van § 265r lid 1 letter c) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) zich akkoord met het alternatief, dat ook een ander besluit in het kader van een niet publiekelijke rechtszitting gewezen zou worden.

19. Met betrekking tot de aanvulling op het cassatieberoep (*doplnění dovolání*) vermeldde de officier van justitie, dat hij het niet noodzakelijk achtte om op deze aanvulling te reageren en dat hij het cassatieberoep (*dovolání*) klaarblijkelijk ongegrond bleef vinden. Om deze reden stelde hij voor

om het in overeenstemming met de bepalingen § 265i lid 1 letter e) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) te weigeren. Hierbij ging hij akkoord met het behandelen van deze zaak in een niet publiekelijke rechtszitting.

III.

20. Het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) onderzocht als het hof van cassatie (*dovolací soud;* § 265c van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)) voornamelijk of het hierboven vermelde cassatieberoep (*dovolání*) toegestaan was, of het op tijd en door een bevoegde persoon werd ingediend, of het over alle inhoudelijke en formele bijhorigheden beschikte en of het voldoende basis bood voor het inhoudelijke heronderzoek van het bestreden besluit, oftewel of er redenen voor het weigeren van het cassatieberoep (*dovolání*) aanwezig waren. Hierbij kwam het tot de volgende conclusies.

21. Het cassatieberoep (*dovolání*) jegens het besluit van de Provinciale Rechtbank te Ostrava, Filiaal Olomouc (*Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci*) afgegeven op 24. 6. 2016, behandelingsnummer 68 To 272/2015, is toegestaan op grond van de bepalingen van § 265a lid 1, lid 2 letter h) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*). De beklaagde is de bevoegde persoon voor het instellen van het cassatieberoep (*dovolání*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265d lid 1 letter b) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*). Het cassatieberoep (inclusief de aanvulling daarop) voldoet aan de eisen betreffende de inhoudelijke kant van het cassatieberoep

(*dovolání*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265f lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*). Het werd ingesteld door middel van de advocaat van de beklaagde, dus in overeenstemming met de bepalingen van § 265d lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*), binnen de termijn vermeld in § 265e lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) en op de plaats zoals voorgeschreven in het kader van dezelfde wettelijke bepaling.

22. Onder de gegeven omstandigheden is het noodzakelijk om hieraan toe te voegen dat op 29. 5. 2017 bij het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) een document, opgesteld door de beklaagde zelf, werd bezorgd, dat aangeduid werd als "Aanvulling op eerder verzoek tot cassatie" (*Doplnění dřívějšího dovolání*). Het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) mocht deze aanvulling echter niet in acht nemen. Het voldeed namelijk niet aan de wettelijke eis volgens welke de beklaagde uitsluitend door middel van een advocaat (§ 265b lid 2, de eerste zin, van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)) een cassatieberoep (*dovolání*) mag instellen. Deze vereiste heeft niet alleen betrekking op het desbetreffende cassatieberoep (*dovolání*), maar ook op de eventuele aanvullingen daarop. Het vloeit voort uit de aard van het cassatieberoep (*dovolání*) als een bijzonder correctioneel middel dat bestemd is voor het corrigeren van de specifiek aangeduide, ernstigste fouten van het reeds rechtsgeldig van kracht geworden besluit. Dit stelt verhoogde eisen niet alleen aan de precieze inhoudelijke bijhorigheden, maar ook aan de vakkundige (juridische) eruditie van de persoon die het instelt (de advocaat). Om deze reden kent het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) geen juridische gevolgen toe aan de eventuele stukken die door de beklaagde *zelf* werden ingesteld (vergelijk in dit verband het besluit van het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) gewezen op 16. 5. 2007, dossiernummer 11 Tdo 494/2007, gepubliceerd in de Bundel van strafrechtelijke besluiten van het Hooggerechtshof (*Soubor trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu*)/C. H. Beck, bundel 35/2007, onder behandelingsnummer T 993/2007/I).

23. Aangezien het cassatieberoep (*dovolání*) uitsluitend om de redenen vermeld in de bepalingen van § 265b van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) ingesteld mag worden, was het noodzakelijk om de vraag te beantwoorden, of de specifieke argumenten die als basis van het cassatieberoep (*dovolání*) dienen, in te passen zijn onder de (gerealiseerde) redenen vermeld in de desbetreffende wettelijke bepaling.

24. In overeenstemming met de reden waarop het cassatieberoep (*dovolání*) wordt gebaseerd, vermeld in de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter a) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)**, is het mogelijk om een cassatieberoep (*dovolání*) in te stellen, indien de zaak door een inhoudelijk onbevoegde rechtbank werd besloten, of door een rechtbank, die niet naar behoren werd bezet, tenzij in plaats van een alleensprekende rechter (*samosoudce*) het besluit door de kamer (*senát*) werd genomen. Of tenzij de zaak door de rechtbank van een hogere aanleg werd besloten. De inhoudelijk onbevoegde rechtbank is de rechtbank, die een besluit had genomen dat in strijd is met de regels betreffende de inhoudelijke bevoegdheid van de rechtbanken in het kader van de strafrechtelijke procedure (zie § 16 en § 17 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)). In de praktiijk gaat het hier om de gevallen waarbij de desbetreffende zaak door de arrondissementsrechtbank (*okresní soud*) of een gelijkwaardige rechtbank in eerste aanleg werd besloten (§ 12 lid 4 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)), ondanks het feit dat het onderwerp van de strafrechtelijke vervolging een strafbaar feit was, waarover in overeenstemming met de bepalingen van § 17 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) in eerste aanleg de rechtelijke procedure en ook het besluit door de provinciale rechtbank (*krajský soud*) gerealiseerd en genomen had moeten worden. Mocht in tegendeel in plaats van de inhoudelijk bevoegde arrondissementsrechtbank (*okresní soud*) het besluit door de provinciale rechtbank (*krajský soud*) genomen zijn geworden, dan zou de reden waarop het cassatieberoep (*dovolání*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter a) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) wordt gebaseerd, niet worden gegeven. Hierop zou de uitzondering van toepassing zijn die aan het einde van de geciteerde bepalingen staat opgenomen, namelijk dat het besluit door de rechtbank van hoger aanleg werd genomen.

De reden waarop het cassatieberoep gebaseerd wordt, kan volgens deze bepaling niet zijn dat in het kader van de procedure de principes van de plaatselijke bevoegdheid geschonden werden (§ 18 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)).

25. De reden waarop het cassatieberoep gebaseerd wordt, die vermeld in de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter c) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** vermeld staat, houdt in, dat de beklaagde in het kader van de procedure geen advocaat had ondanks het feit, dat hij hem volgens de wet had moeten hebben. Het betreft de situaties, wanneer de desbetreffende wettelijke bepalingen niet nageleefd werden, die op de gevallen van de noodzakelijke verdediging (*nutná obhajoba*) van toepassing zijn. Voornamelijk gaat het dus om § 36 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*). De reden waarop het cassatieberoep in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter c) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) gebaseerd wordt, wordt echter niet vervuld door een willekeurige (respectievelijk elke) schending van het recht op de verdediging. Maar het wordt vervuld uitsluitend in de gevallen, wanneer het feit dat de beklaagde in het kader van de procedure geen advocaat ter beschikking had hoewel dit het geval had moeten zijn, feitelijke invloed had kunnen hebben op het uitbrengen van het gerechtelijke besluit (*meritorní rozhodnutí*) dat bestreden werd door middel van het cassatieberoep (zie het besluit gepubliceerd onder nr. 48/2003 in de Bundel van Strafrechtelijke Besluiten, *Sb. rozh. tr.*).

26. De reden waarop in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter d) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** het cassatieberoep gebaseerd wordt, is van toepassing in de gevallen, wanneer in strijd met de wet de hoofd-rechtszitting of een openbare rechtszitting gerealiseerd werd in de afwezigheid van de beklaagde ondanks het feit, dat zijn aanwezigheid voor hem mogelijk gemaakt of geregeld had moeten worden. En dat ook het schenden van de bepalingen van artikel 38 lid 2 van het Handvest werd geconstateerd, waarin één van de grondwettelijke principes staat opgenomen die het recht op een eerlijk proces garanderen.

27. De reden waarop in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter e) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** het cassatieberoep gebaseerd wordt, verhoudt zich tot de gevallen, wanneer jegens de beklaagde de strafrechtelijke vervolging werd geleid ondanks het feit, dat het volgens de wet ontoelaatbaar was. Deze reden tot cassatie mag uitsluitend worden toegepast in de situatie, wanneer één van de obligatoire redenen vermeld in de bepalingen van § 11 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*), (respectievelijk § 11a van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)) van toepassing is, wegens welke de strafrechtelijke vervolging niet gestart mag worden. En indien het reeds gestart werd, is het niet mogelijk om deze strafrechtelijke vervolging voort te zetten en dient het stopgezet worden. Want uitsluitend in deze specifieke bepaling vermeldt het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) specifiek de redenen betreffende de ontoelaatbaarheid van de strafrechtelijke vervolging. De overige bekritiseerde fouten, hoewel ze met het verloop van de strafrechtelijke vervolging te maken hebben (bijvoorbeeld het realiseren van de strafrechtelijke vervolging op grond van een besluit aangaande het starten daarvan, dat niet alle obligatoire bijhorigheden vereist door middel van de bepalingen van § 160 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) bevat, vormen geen reden voor het cassatieberoep in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter e) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*; zie het besluit gepubliceerd onder nr. 38/2008 in de Bundel van Strafrechtelijke Besluiten, *Sb. rozh. tr.*).

28. De reden waarop in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter g) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** het cassatieberoep gebaseerd (*dovolání*) wordt, is van toepassing in de gevallen, wanneer het besluit op onjuiste juridische beoordeling van het feit of op een andere onjuiste materieel juridische beoordeling berust. Door middel van de vermelde formulering duidt de wet aan, dat het cassatieberoep (*dovolání*) bedoeld wordt voor het herstellen van de juridische fouten van besluiten in de desbetreffende zaak, indien deze fouten op onjuiste juridische beoordeling van het feit of op andere omstandigheden volgens de normen van het materiële recht berusten, dus niet vanuit het oogpunt van de procedurele voorschriften. De uiteenzetting van de feiten (*skutkový stav*) wordt in het kader van vormen van het besluit inzake het cassatieberoep (*dovolání*) beoordeeld in principe uitsluitend vanuit het oogpunt betreffende de vraag of het feit of een andere omstandigheid van de aard van de uiteenzetting van de feiten (*skutková povaha*) op de juiste manier juridisch beoordeeld werden. Dit wil zeggen of ze op de juiste manier juridisch gekwalificeerd worden in overeenstemming met de desbetreffende bepalingen van het materiële recht. Het hof van cassatie (*dovolací soud*) moet – met uitzondering van het geval van de zgn. extreme onenigheid (*extrémní nesoulad*) – uitgaan vanuit de uiteenzetting van de feiten (*skutkový stav*) geformuleerd op de wijze, zoals deze gedurende de strafrechtelijke procedure werd vastgesteld, en zoals het weergegeven wordt voornamelijk in de uitspraak van het veroordelende vonnis (*výrok odsuzujícího rozsudku*). Het hof van cassatie (*dovolací soud*) is verplicht om te achterhalen of de juridische beoordeling van het feit

in overeenstemming is met de uitdrukking van de wijze van het handelen zoals deze opgenomen staat in de desbetreffende omschrijving van het strafbare feit (*skutková podstata*) met het oog op de vastgestelde feitelijke constatering (*skutkový stav*).

29. Het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) benadrukt vervolgens, dat in de betekenis van de bepalingen van § 265b lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) het cassatieberoep (*dovolání*) een bijzonder correctioneel middel is, dat bestemd is voor het corrigeren van specifiek aangeduide procedurele en materieel juridische fouten. Maar het is niet bedoeld om de revisie van de uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) zoals opgemaakt door de rechtbanken in eerste en tweede aanleg, noch voor het voeren van een heronderzoek van de bewijsvoering uitgevoerd door deze rechtbanken. Het zwaartepunt van de bewijsvoering ligt namelijk in de procedure voor de rechtbank in eerste aanleg en de door deze rechtbank geformuleerde conclusies opgenomen in de uiteenzettingen van de feiten (*skutkové závěry*) kunnen aangevuld,

eventueel ook gecorrigeerd worden alleen door de rechtbank van de tweede aanleg in het kader van de procedure betreffende het reguliere correctionele middel (§ 259 lid 3 en § 263 lid 6, 7 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)). Door middel van deze bepaling wordt invulling gegeven aan het basale recht van de beklaagde om de herziening van de zaak te bereiken in het kader van de twee-stappen-procedure zoals bedoeld in de bepalingen van artikel 13 van het Verdrag en van artikel 1 van het Protokol nr. 7 betreffende het Verdrag.

30. Op grond van de feiten nader toegelicht in de bovenstaande alinea's valt dus te concluderen, dat het uitgangspunt voor het bestaan van een reden waarop het cassatieberoep (*dovolání*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter g) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) gebaseerd wordt, principieel de in het kader van de rechtsgeldig afgesloten procedures vastgelegde uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) zijn, die uitgedrukt staan voornamelijk in de beschrijving van het feit opgenomen in het kader van de desbetreffende uitspraak van het besluit (*výrok rozhodnutí*) van de behandelde zaak. Eventueel kunnen deze ook de overige door de rechtbank (rechtbanken) achterhaalde omstandigheden bevatten, die relevant zijn vanuit de perspectief van de normen van het materiële recht (het strafrecht, maar ook van de overige juridische takken).

31. De reden waarop in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter h) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** het cassatieberoep (*dovolání*) gebaseerd wordt, is van toepassing in de gevallen, wanneer de beklaagde een straf opgelegd werd, die door de wet niet toegestaan is. Of wanneer de beklaagde de straf werd opgelegd buiten de strafmaat (*trestní sazba*) vastgesteld in de strafwet voor het strafbare feit, voor welke de beklaagde schuldig werd bevonden. Met de strafsoort die door de wet niet toegelaten wordt, worden voornamelijk de gevallen bedoeld, in welke de beklaagde de straf opgelegd werd die onder de soorten straffen opgenomen in de bepalingen § 52 lid 1 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*) vermeld staan, zonder dat er aan de voorwaarden voldaan zou worden, die in de wet worden verondersteld. Dus in de gevallen wanneer het onmogelijk was om in een specifieke zaak aan een bepaalde dader voor een specifiek strafbaar feit een bepaalde soort straf op te leggen. Hieronder vallen ook de gevallen van de cumulatie van twee of meerdere soorten straf die in overeenstemming met de wet niet naast elkaar opgelegd kunnen worden. Tenslotte kan de ontoelaatbaarheid van een bepaalde soort straf gebaseerd worden op het opleggen van zo'n soort straf, die niet opgelegd mag worden op grond van de wet die van kracht is in de periode, wanneer het besluit inzake het desbetreffende stafbare feit wordt gemaakt (§ 3 lid 1 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*)) of door middel van het opleggen van een bepaalde soort straf aan meerdere beklaagde "gezamenlijk". De reden waarop het cassatieberoep (*dovolání*) gebaseerd wordt dat met het opleggen van de straf buiten de strafmaat (*trestní sazba*) te maken heeft, betreft uitsluitend de gradaties van de soorten straffen, voor welke zo'n gradatie van de strafmaat in de strafwet staat afgebakend. Hierbij geldt dat voor de vrijheidsbenemende straf de specifieke grenzen van de strafmaat (*trestní sazba*) bepaald worden door de desbetreffende bepalingen van het bijzondere deel van de strafwet met het oog op het feit, over welk strafbaar feit het gaat, eventueel in welke alternatief van de mogelijke soorten plegen het gepleegd werd, of met het oog op of het in samenloop met aan ander strafbaar feit gepleegd werd.

32. De reden waarop in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter k) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** het cassatieberoep (*dovolání*) gebaseerd wordt, is van toepassing in de gevallen, wanneer een bepaalde uitspraak niet gemaakt werd die in het bestreden besluit ontbreekt en die het deel met de uiteenzetting van de feiten (*výroková část*) onvolledig maakt. Of indien een bepaalde uitspraak wel gemaakt werd, maar deze onvolledig is. Onder de ontbrekende uitspraak wordt verstaan de uitspraak als geheel, dat het desbetreffende orgaan actief in de strafrechtelijke procedure (*orgán činný v trestním řízení*) niet maakte ondanks het feit, dat het volgens de wet had moeten maken. Onder een onvolledige uitspraak wordt een uitspraak van het bestreden besluit verstaan, die een substantiële bijhorigheid zoals opgenomen in de wet, niet bevat. Dit betreft bijvoorbeeld de gevallen wanneer de juridische kwalificatie van het feit slechts door middel van de wettelijke benoeming van het strafbare feit inclusief de desbetreffende wettelijke bepaling aangeduid wordt, maar het citeren van de zogenaamde juridische zin (*právní věta*) ontbreekt die de wettelijke kenmerken van het strafbare feit uitdrukt. De bijhorigheden van de uiteenzetting van de feiten (*výroková část*) van het vonnis staan aangeduid voornamelijk in de bepalingen van § 120 lid 1 letter c), in lid 3 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) en in § 121 tot en met § 124 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*).

33. De reden waarop in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter *l*) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** het cassatieberoep (*dovolání*) gebaseerd kan worden, is het bestaan van een fout, die te maken heeft met het feit, dat het besluit betreffende het verwerpen of weigeren van het reguliere correctionele middel (*řádný opravný prostředek*) jegens het vonnis of het besluit vermeld in de bepalingen van § 265a lid 1 letter a tot en met letter g) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) genomen werd, zonder dat er aan het invullen van de procedurele voorwaarden bepaald door de wet voor de soortgelijke types besluiten (*de eerste alternatief*, první alternativa), voldaan zou worden. De andere reden kan dan zijn dat in het kader van de voorafgaande procedure de reden waarop het cassatieberoep (*dovolání*) gebaseerd kan worden gerealiseerd was dat vermeld staat in de bepalingen opgenomen onder de letters a) tot en met k) (§ 265b lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)). De desbetreffende reden waarop het cassatieberoep (*dovolání*) gebaseerd kan worden, is dus van toepassing op de gevallen, wanneer een besluit inzake het reguliere correctionele middel (*řádný opravný prostředek*) verworpen of geweigerd werd zonder het inhoudelijke heronderzoek,

waardoor een procedurele partij (*procesní strana*) de mogelijkheid werd ontnomen om toegang tot de tweede aanleg te krijgen. Een andere reden is van toepassing wanneer een regulier correctioneel middel (*řádný opravný prostředek*) verworpen werd ondanks het feit, dat reeds in het kader van de voorafgaande procedure de reden werd gegeven waarop het cassatieberoep (*dovolání*) gebaseerd kan worden in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter a tot en met k) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) (*de tweede alternatief*, druhá alternativa).

34. In algemene zin geldt, dat de inhoud van de specifiek geeffectueerde bezwaren waarop het bestaan van een bepaalde reden tot cassatie stoelt, inhoudelijk overeen moet komen met de wettelijke bepaling van zo'n reden, waarop in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) het cassatieberoep (*dovolání*) gebaseerd kan worden. Slechts een formele verwijzing naar de desbetreffende bepaling die een van de redenen bevat waarop het cassatieberoep (*dovolání*) gebaseerd kan worden, is dus onvoldoende.

IV.

35. De meerderheid van de hierboven gedetailleerd behandelde bezwaren verhoudt zich volgens de beklaagde tot de reden waarop in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter a) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) het cassatieberoep (*dovolání*) gebaseerd kan worden. Rekening houdende met de inhoudelijke afbakening van deze bepaling blijkt echter duidelijk, dat als het bezwaar dat met een aanzienlijke mate van tolerantie onder deze bepaling ondergebracht kan worden, alleen het bezwaar meegerekend kan worden, dat de rechtbanken in de Tsjechische Republiek niet bevoegd waren om de desbetreffende zaak te beslissen, omdat de beklaagde gedurende de periode vanaf 1. 5. 2008 tot en met 30. 9. 2010 in Nederland woonachtig was. En dat de alimentatieverplichting aan hem door de Nederlandse rechtbank werd opgelegd. Hierbij dient

opgemerkt te worden, dat het niet betalen van de alimentatieverplichting in Nederland niet strafbaar is en hierdoor was dus de rechtbank in overeenstemming met de bepalingen van artikel 7 lid 1 van het Verdrag niet bevoegd.

36. Het is echter tevens noodzakelijk om te benadrukken, dat met dit bezwaar zich reeds de rechtbank van de tweede aanleg op blz. 9 van de toelichting van zijn besluit bezig had gehouden. Geheel juist vermeldde het aldaar, dat de rechtbank in de Tsjechische Republiek in de desbetreffende zaak bevoegd is met het oog op de principe van de territorialiteit (*zásada teritoriality*) opgenomen in de bepalingen van § 4 lid 1 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*). Uit deze bepaling blijkt, dat de strafbaarheid van een feit dat op het grondgebied van de Tsjechische Republiek werd gepleegd, volgens de wet van de Tsjechische Republiek wordt beoordeeld. In overeenstemming met de bepalingen van § 4 lid 2 letter b) van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*) wordt een strafbaar feit beschouwd als gepleegd op het grondgebied van de Tsjechische Republiek, wanneer de dader het belang beschermd door middel van de strafwet overtrad of bedreigde, of wanneer zo'n gevolg tot tenminste een bepaalde deel zich had kunnen voordoen ook in de situaties, wanneer de dader zich tijdens het plegen van het feit in het buitenland bevond. In het kader van de beoordeelde zaak deed het schenden van het belang beschermd door de wet zich voor op het grondgebied van de Tsjechische Republiek aangezien het feit, dat de kinderen van de beklaagde in verband tot welke de beklaagde de alimentatie niet betaalde, momenteel en ook tijdens de bepalende periode (*rozhodné období*) op het grondgebied van de Tsjechische Republiek woonachtig waren en zijn. Ten gevolge hiervan was het noodzakelijk om de daad in overeenstemming met het Tsjechische recht door middel van een Tsjechische rechtbank te boordelen. Met betrekking tot deze juridische opvatting (*právní názor*) van de rechtbank van de tweede aanleg waarmee het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) zich volledig identificeerde, is het mogelijk om het volgende aan te vullen: de daad voor welke de beklaagde schuldig werd bevonden, werd niet alleen in de periode waarin hierover werd (en nog steeds wordt) besloten, maar ook in de periode toen het gepleegd werd, in overeenstemming van het Tsjechische recht als een strafbaar feit werd aangeduid. Slechts met het oog op de volledigheid is het mogelijk om op te merken, dat de strafbaarheid van de berechtte daad aan de beide kanten (*oboustranná trestnost*) voor de strafrechtelijke verantwoording van de beklaagde in het desbetreffende geval [wanneer het feit gepleegd werd in overeenstemming met de bepalingen van § 4 lid 1, lid 2 letter b) van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*) op het grondgebied van de Tsjechische Republiek], geen voorwaarde vormt. Met het oog op de deze omstandigheden bevond het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) de bovengenoemde argumentatie klaarblijkelijk ongegrond.

37. Met betrekking tot de reden waarop in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter c) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** het cassatieberoep (*dovolání*) gebaseerd kan worden, verwees de insteller van het cassatieberoep (*dovolání*) naar het feit, dat hij gedurende de procedure geen advocaat had ondanks het feit, dat hij een advocaat had moeten hebben. De beklaagde benadrukte hierbij dat hij voorafgaand aan het bezorgen van het strafbevel (*trestní příkaz*) van de Arrondissementsrechtbank te Přerov (*Okresní soud v Přerově*) van 24. 9. 2013, behandelingsnummer 1 T 218/2013-374, geen advocaat had. En dat de voor hem vervolgens aangewezen advocaat volgens de beklaagde onvoldoende op de hoogte van het internationale familierecht was en bovendien het Nederlands, Duits of Engels niet sprak.

38. Met betrekking tot deze beweringen is het vooral noodzakelijk om te constateren, dat in de desbetreffende zaak de redenen van de noodzakelijke verdediging (*nutná obhajoba*) in overeenstemming met de bepalingen van § 36 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) niet van toepassing werden bevonden. Vanuit dit oogpunt kon de vermelde reden dus niet vervuld worden door het feit dat de beklaagde gedurende een bepaald deel van de procedure niet over een advocaat beschikte. Hiernaast is het op zijn plaats om te benadrukken, dat tot de primaire rechten van een beklaagde het recht behoort om een advocaat naar eigen voorkeur te kiezen (en dit ook

in het geval, dat aan hem het recht om de kosteloze verdediging wordt goedgekeurd). En pas wanneer de beklaagde geen gebruik van dit recht maakt, wordt hem, rekening houdende met de noodzaak om de wettelijke bepalingen na te leven, een advocaat toegewezen. Over deze feiten werd de beklaagde naar behoren op de hoogte gebracht reeds tijdens het verhoor in het kader van de

ingekorte voorbereidende procedure (*zkácené přípravné řízení*). Toen had hij de procedurele status van een verdachte (in de gegeven context is het noodzakelijk om de bewering van de beklaagde af te wijzen, dat hij tot de periode wanneer hij het bovengenoemde geciteerde strafbevel (*trestní příkaz*) ontving, niet op de hoogte was van de aard en de reden van de beschuldiging jegens zijn persoon. En tevens dat hij niet op de hoogte was van de procedure die op gang was, waardoor zijn recht op een eerlijk proces volgens hem geschonden was. Want juist in het kader van het hierboven genoemde verhoor werd aan de beklaagde – door middel van een tolk – meegedeeld, van het plegen van welke daad en strafbaar feit hij verdacht was). Hiernaast is het noodzakelijk om te vermelden dat het door middel van het besluit van de Arrondissementsrechtbank te Přerov (*Okresní soud v Přerově*) van 28. 4. 2014, behandelingsnummer 1 T 218/2013-412 dat op 14. 6. 2014 aan de beklaagde overhandigd werd, besloten werd, dat de beklaagde in overeenstemming met de bepalingen van § 33 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) recht op de kosteloze verdediging had. In dit besluit werd nadrukkelijk vermeld dat de kosten van de verdediging door de Tsjechische staat gedragen zouden worden. Voor de beklaagde werd de termijn van 15 dagen vastgesteld om een advocaat te kiezen. Hieraan werd de mededeling toegevoegd dat indien hij binnen de gegeven termijn geen advocaat zelf zou kiezen, er hem een advocaat door de rechtbank zou worden toegewezen. Ondanks deze zo duidelijk geformuleerde toelichting maakte de beklaagde geen gebruik van zijn recht om zelf zijn "kosteloze" advocaat te kiezen. Om deze reden nam de alleensprekende rechter (*samosoudce*) van de bovengenoemde rechtbank op 7. 7. 2014 in overeenstemming met de bepalingen van § 33 lid 4 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) het besluit inzake het aanstellen van de advocaat, Mgr. Iva Derychová. Deze advocaat realiseerde vervolgens de verdediging van de beklaagde in het kader van de gerechtelijke procedure voor de rechtbank, die het zwaartepunt van de gehele strafprocedure vertegenwoordigt. Aan de beklaagde stond hierbij niets in de weg om voor hemzelf de "kosteloze" advocaat die aan zijn eigen eisen zou voldoen, zelf te kiezen (ook in plaats van de inmiddels reeds voor hem aangewezen advocaat). In de situatie wanneer hij van deze mogelijkheid zonder reden geen gebruik maakte, kan de beklaagde vervolgens niet de rechtbanken in eerste en tweede aanleg verwijten, dat de aangewezen advocaat niet aan zijn verwachtingen voldeed.

39. In samenhang hiermee is het noodzakelijk om (in overeenstemming met de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*)) te benadrukken, dat de rechtbank principieel niet bevoegd is om de uitvoering (kwaliteit) van de gerealiseerde verdediging te boordelen. In het tegenstrijdige geval zou het gaan om ontoelaatbare interferentie van de rechtbank in de relatie tussen de beklaagde en zijn advocaat. Gegeven deze omstandigheden is het mogelijk om te vermelden, dat het Grondwettelijk Hof (*Ústavní soud*) in he kader van zijn bevinding op 25. 9. 1996, dossiernummer III.ÚS 83/96, onder andere verklaarde dat "*indien het om een procedure gaat waarin de beschuldigde (beklaagde) ex lege een advocaat moet hebben, dan is de algemene rechtbank bevoegd (verplicht) om in het geval van de niet gerealiseerde keuze van de advocaat voor de beschuldigde (beklaagde) een advocaat aan te wijzen (§ 38 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering* (trestní řád)*), echter zonder dat het ook in zo'n geval bevoegd zou zijn om toezicht over de uitvoering van de aangewezen verdediging op welke wijze dan ook te houden (§ 41 lid 1, 2, 6 van het Wetboek van Strafvordering* (trestní řád)*).*" („jde-li o řízení, v němž obviněný (obžalovaný) ex lege obhájce mít musí, je obecný soud oprávněn (povinen) při neuskutečněné volbě obhájce, obviněnému (obžalovanému) obhájce ustanovit (§ 38 odst. 1 tr.ř.), aniž by však i v takovém případě byl oprávněn na výkon přikázané obhajoby jakkoli dozírat (§ 41 odst. 1, 2, 6 tr.ř.)."

40. Hiernaast is het noodzakelijk om nog aan te vullen, dat de hierboven vermelde bezwaren van de beklaagde reeds door de rechtbank in eerste aanleg van een reactie werden voorzien. Deze rechtbank beschreef op blz. 3 van de toelichting van zijn vonnis de procedure betreffende de toewijzing van de advocaat volgens de bepalingen van de Tsjechische rechtsorde. Met betrekking tot het bezwaar van de beklaagde dat de advocaat de door de beklaagde vereiste taal niet spreekt, vermeldde de rechtbank het geen wettelijke reden was voor de vrijstelling van de aanstelling van de advocaat en dat het eventueel regelen van een tolk de zaak is die in het kader van de relatie tussen de advocaat en de beklaagde geregeld diende te worden. Met het oog op de hierboven gedetailleerd behandelde omstandigheden was het niet mogelijk om aan de bezwaren van de beklaagde enige gegrondheid toe te kennen.

41. Met betrekking tot de andere reden waarop in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter d) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** het cassatieberoep (*dovolání*) gebaseerd werd, verweet de beklaagde de rechtbanken het schenden van de bepalingen

betreffende zijn aanwezigheid bij de hoofd-rechtszitting gerealiseerd op 1. 4. 2015 en bij de openbare rechtszitting gerealiseerd op 24. 6. 2015 gebruik makende van het argument, dat hij geen mogelijkheid had om deze zittingen bij te wonen als gevolg van het gebrek van financiële middelen en een storing aan zijn auto. Hij benadrukte dat de rechtbanken weigerden om zijn reiskosten te vergoeden en dat de aankondiging betreffende het realiseren van de openbare rechtszitting inzake het hoger beroep aan hem in de Tsjechische taal bezorgd werd.

42. De beklaagde verwees hierbij naar de Richtlijn 2003/8/EG van de Raad (*Směrnice Rady Evropské unie 2003/8/ES*) van 27. 1. 2003 ter verbetering van de toegang tot de rechter bij grensoverschrijdende geschillen, door middel van gemeenschappelijke minimumvoorschriften betreffende rechtsbijstand bij die geschillen (*o zlepšení přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních sporech stanovením minimálních společných pravidel pro právní pomoc v těchto sporech*). In overeenstemming met de bepalingen van artikel 7 van de genoemde richtlijn bevat de rechtsbijstand die wordt toegekend in de lidstaat waar de zaak wordt behandeld (*právní pomoc poskytnutá v členském státě, v němž se koná řízení*), de reiskosten die voor rekening van de verzoeker komen, voor zover bij het voorleggen van de zaak van de verzoeker de fysieke aanwezigheid van de betrokkenen ter terechtzitting bij de wet of door de rechter van die lidstaat geboden is en de rechter besluit dat de betrokkenen niet anderszins ten genoegen van de rechter kunnen worden gehoord (*cestovní náklady, které má nést žadatel, jestliže fyzickou přítomnost osob zúčastněných na projednávání žadatelovy věci soudem vyžadují právní předpisy nebo soud dotyčného členského státu a tento soud rozhodne, že se nespokojí s jiným způsobem výslechu*). De beklaagde verwees ook naar de Richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad (*Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU*) van 26. 10. 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures (*o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení*). In overeenstemming met de bepalingen van artikel 3 lid 1 tot en met 3 van deze richtlijn zorgen de lidstaten ervoor dat een verdachte of beklaagde die de taal van de strafprocedure niet verstaat, binnen een redelijke termijn een schriftelijke vertaling ontvangt van alle processtukken die essentieel zijn om te garanderen dat hij zijn recht van verdediging kan uitoefenen en om het eerlijke verloop van de procedure te waarborgen (*členské státy zajistí, aby podezřelému nebo obviněnému, který nerozumí jazyku daného trestního řízení, byl v přiměřené lhůtě poskytnut písemný překlad všech dokumentů, které jsou podstatné pro zjištění toho, aby byl schopen uplatnit své právo na obhajobu, a pro zaručení spravedlivého řízení*). De essentiële processtukken omvatten beslissingen tot vrijheidsbeneming, de tenlastelegging of dagvaarding en vonnissen. (*Mezi podstatné dokumenty patří veškerá rozhodnutí zbavující danou osobu svobody, obvinění či obžaloba a veškeré rozsudky.*) De bevoegde autoriteiten besluiten per geval of andere processtukken essentieel zijn. De verdachte of beklaagde of zijn raadsman kan een met redenen omkleed verzoek met deze strekking indienen. (*Příslušné orgány rozhodnou v jednotlivých případech, zda jsou podstatné i další dokumenty. Podezřelý nebo obviněný či jeho právní zástupce mohou za tímto účelem podat odůvodněný návrh.*) En ten laatste, maar minstens zo belangrijk verwees de beklaagde naar de bepalingen (§ 28 lid 4 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*).

43. Met betrekking tot de eis van de beklaagde betreffende zijn eis om de vergoeding van zijn reiskosten is het noodzakelijk om te constateren, dat deze eis geen steun vindt in een wettelijke bepaling, zelfs niet in de hierboven naar verwezen Richtlijn 2003/8/EG van de Raad (*Směrnice Rady Evropské unie 2003/8/ES*), want artikel 1 van deze richtlijn bepaalt in lid 2 ervan: de richtlijn is in grensoverschrijdende geschillen van toepassing op burgerlijke en handelszaken (*použije se na občanské a obchodní věci v přeshraničních sporech*). Hiervan blijkt, dat het gebied van zijn werking niet op de strafzaken valt. Met betrekking tot de verwijzing van de beklaagde naar de richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad (*Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU*) is het noodzakelijk om te verwijzen naar het feit, dat deze richtlijn reeds in de Tsjechische strafrechtsode geïmplementeerd werd (zie § 466a van het Wetboek van Strafvordering (trestní řád)). En het wordt tevens weerspiegeld in de bepaling van § 28 van het Wetboek van Strafvordering (trestní řád) volgens welke de rechtbanken in eerste en tweede aanleg handelden.

44. Hiernaast is het noodzakelijk om te constateren, dat de rechtbanken in eerste en tweede aanleg zich ook met de bezwaren van de beklaagde bezig hadden gehouden betreffende zijn

afwezigheid bij sommige rechtszittingen. Ze hebben ook hun standpunten naar behoren toegelicht (zie blz. 3-4 van het vonnis van de rechtbank (*nalézací soud*) en blz. 7 van het besluit van de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*). Hierbij heeft het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) het volgende om aan te vullen.

45. De voorwaarden voor het realiseren de hoofd-rechtszitting in de afwezigheid van de beklaagde staan vastgelegd in de bepalingen van § 202 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*). In overeenstemming met de bepalingen van § 202 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) is het mogelijk om de hoofd-rechtszitting in de afwezigheid van de beklaagde te realiseren uitsluitend in het geval, dat de rechtbank ervan overtuigd is dat het mogelijk is om degelijk te beslissen en de doelstelling van de strafrechtelijke procedure te bereiken ook in de afwezigheid van de beklaagde (zgn. *materiële voorwaarden*, materiální podmínky). Tevens moet gelden: (a) de akte van beschuldiging (*obžaloba*) moet aan de beklaagde naar behoren overhandigd zijn geweest en hij werd voor de deelname aan de hoofd-rechtszitting tijdig en naar behoren gedagvaard; en tegelijkertijd (b) in verband met het feit waarover de akte van beschuldiging (*obžaloba*) gaat, werd de beklaagde reeds verhoord door een van de organen actief in de strafrechtelijke procedure (*orgány činné v trestním řízení*). En tevens werd de bepaling betreffende het starten van de strafrechtelijke vervolging (*zahájení trestního stíhání*) nageleefd (§ 160 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)) en de beklaagde werd gewezen naar de mogelijkheid om het dossier te bestuderen en voorstellen gericht op het aanvullen van het onderzoek te formuleren (§ 166 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)) [zgn. *formele voorwaarden*, formální podmínky]. In overeenstemming met de bepalingen van § 202 lid 4 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) is het niet mogelijk om de hoofd-rechtszitting te realiseren in de afwezigheid van de beklaagde, indien deze beklaagde in de voorlopige hechtenis of in de uitvoering van de vrijheidsbenemende straf zit. Of in de gevallen wanneer het om een strafbaar feit gaat voor welke de wet de vrijheidsbenemende straf bepaalt met de hoogste grens van de strafmaat langer dan vijf jaar, tenzij de beklaagde een verzoek indient dat de hoofd-rechtszitting in zijn afwezigheid gerealiseerd dient te worden (zie § 202 lid 5 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)).

46. Het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) merkt op dat de hoofd-rechtszitting gerealiseerd op 1. 4. 2015 jegens welke de beklaagde zijn bezwaar maakte, was de vierde (en tevens de laatste) in de rij. De beklaagde was aanwezig bij de hoofd-rechtszitting gerealiseerd op 22. 1. 2015 waar hij gedetailleerd verhoord werd, als ook

bij de hoofd-rechtszitting gerealiseerd op 12. 3. 2015. In het kader van deze hoofd-rechtszittingen had de beklaagde de mogelijkheid om in volle mate zijn rechten op verdediging te effectueren. Voor de deelname aan de hoofd-rechtszitting gerealiseerd op 1. 4. 2015 werd hij naar behoren gedagvaard (persoonlijk tijdens de hoofd-rechtszitting gerealiseerd op 12. 3. 2015, wanneer hij naar behoren op het veranderen van de juridische kwalificatie (*právní kvalifikace*) werd gewezen. Daarna werd hem voldoende ruimte gegeven voor het voorbereiden van zijn verdediging.) Hierbij dient – voornamelijk met het oog op de karakteristieken van een eerlijk proces – aangevuld te worden, dat in het kader van deze hoofd-rechtszitting geen nieuwe bewijzen werden gerealiseerd. Er werden "slechts" de slottoespraken (*závěrečné řeči*) gehouden en de beklaagde deed dat door het indienen van een document, dat aan de rechtbank (*nalézací soud*) op 27. 3. 2015 werd voorgelegd. Zoals vermeld in het vonnis van deze rechtbank, liet de rechtbank dit document voorafgaand aan het realiseren van de hoofd-rechtszitting vertalen naar de Tsjechische taal en maakte het kennis met zijn inhoud. Het is goed om op te merken, dat het standpunt van de verdediging ook door de advocaat van de beklaagde die de desbetreffende hoofd-rechtszitting bijwoonde, naar voren werd gebracht.

47. Rekening houdende met de hierboven besproken omstandigheden constateert het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*), dat de formele en materiële voorwaarden voor het realiseren van de hoofd-rechtszitting in de afwezigheid van de beklaagde in de betekenis van de bepalingen van § 202 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) vervuld werden. Dit feit voorzag de rechtbank (*nalézací soud*) naar behoren van de toelichting (zoals reeds hierboven vermeld) op de pagina's 3-4 van zijn vonnis. Hierbij dient aangevuld te worden dat de procedurele stappen van de rechtbank in eerste aanleg niet collideerden met de bepalingen van § 202 lid 4 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*), want de beklaagde was ten tijde van het realiseren van de desbetreffende

hoofd-rechtszitting noch in voorlopige hechtenis, noch in uitvoering van de vrijheidsbenemende straf. En hij werd strafrechtelijk vervolgd voor een strafbaar feit voor welke de wet de vrijheidsbenemende straf bepaalt met de hoogste grens van de strafmaat niet overschrijdend vijf jaar. Om deze redenen concludeert het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) dus, dat door middel van het realiseren van de hoofd-rechtszitting op 1. 4. 2012 in de afwezigheid van de beklaagde noch de bepalingen van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*), noch zijn recht op een eerlijk proces in de zin van de bepalingen van artikel 38 lid 2 van het Handvest en van artikel 6 lid 3 letter c) van het Verdrag geschonden werden.

48. Hiernaast hield het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) zich bezig met het bezwaar van de beklaagde betreffende de openbare rechtszitting inzake het hoger beroep. Hoewel de hoofd-rechtszitting die het zwaartepunt van de bewijsvoering vertegenwoordigt, slechts in uitzonderlijke gevallen in de afwezigheid van de beklaagde gerealiseerd kan worden (§ 202 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)) of eventueel helemaal niet in de afwezigheid van de beklaagde gerealiseerd mag worden (§ 202 lid 4 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)), de wettelijke voorwaarden voor het realiseren van de openbare rechtszitting worden niet zo rigoureus bepaald. De noodzaak van de aanwezigheid van de beklaagde in het kader van de hoofd-rechtszitting wordt gegeven of door het feit dat de rechtbank de beklaagde dagvaardt in overeenstemming met de bepalingen van § 233 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) voor de deelname aan de hoofd-rechtszitting en op deze wijze nadrukkelijk laat blijken dat zonder de aanwezigheid van de beklaagde de rechtbank de desbetreffende zaak niet kan beslissen. Of door het feit dat de beklaagde zich in overeenstemming met de bepalingen van § 263 lid 4 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) in voorlopige hechtenis of in uitvoering van de vrijheidsbenemende straf bevindt. In deze situaties is het mogelijk om de hoofd-rechtszitting in de afwezigheid van de beklaagde te realiseren slechts in de gevallen, wanneer de beklaagde nadrukkelijk verklaart, dat hij van zijn deelname afziet. In de overige gevallen wanneer de persoonlijke aanwezigheid van de beklaagde in het kader van de openbare rechtszitting van de rechtbank in hoger beroep niet noodzakelijk is, wordt de beklaagde over het realiseren van de openbare rechtszitting slechts op de hoogte gebracht als de persoon, die door middel van zijn voorstel de impuls gaf voor het realiseren van de openbare rechtszitting, of als de persoon die door middel van het besluit genomen in het kader van deze openbare rechtszitting rechtstreeks getroffen kan worden. In de situatie wanneer de beklaagde in dit geval bij de openbare rechtszitting niet komt opdagen en zijn afwezigheid niet naar behoren excuseert, dan is het niet mogelijk om te concluderen dat de bepalingen betreffende zijn aanwezigheid tijdens de openbare rechtszitting geschonden werden (vergelijk bijvoorbeeld het besluit van het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) van 12. 9. 2002, dossiernummer 6 Tdo 499/2002).

49. Van de inhoud van het dossier blijkt, dat de beklaagde ten tijde van het realiseren van de openbare rechtszitting van de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*) noch in de voorlopige hechtenis, noch in de uitvoering van de vrijheidsbenemende straf zich bevond. Over het realiseren van de openbare rechtszitting op 24. 6. 2016 vanaf 08.00 u. werd hij op de hoogte gebracht door middel van de internationale, de zgn. "roze" bewijs van aangetekende bezorging (*mezinárodní, tzv. "růžová" doručenka*). Deze nam de beklaagde op 2. 6. 2016 in ontvangst, dus met voldoende tijdsreserve die de minimale termijn van vijf dagen overschrijdt die in overeenstemming met de bepalingen van § 233 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) voor de voorbereiding noodzakelijk zijn. Op 13. 6. 2016 werd bij de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*) een document bezorgd dat als "Urgent" aangeduid werd. In dit document maakte de beklaagde het bezwaar, dat

de aankondiging betreffende het realiseren van de openbare rechtszitting aan hem niet gezamenlijk met de vertaling in de Nederlandse taal werd toegestuurd. Op deze gronden concludeerde de beklaagde dat het jegens zijn persoon geen gevolgen opriep. De rechtbank van de tweede aanleg constateerde vervolgens in het kader van het starten van de openbare rechtszitting op 24. 6. 2016 de aanwezigheid van dit document toegestuurd door de beklaagde. En het vermeldde dat in het dossier zich noch een verzoek van de beklaagde bevond betreffende het uitstellen van de openbare rechtszitting, noch een bewijs dat hij niet over de financiële middelen beschikte, noch dat hij niet in staat is om aanwezig te zijn bij de openbare rechtszitting, eventueel dat hem hiervan bepaalde medische redenen zouden belemmeren of andere serieuze obstakels. Tegen deze constatering van

de rechtbank valt er niets in te brengen. Om deze redenen verklaarde dus de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*), dat de openbare rechtszitting in de afwezigheid van de beklaagde gerealiseerd zou worden. Hierbij is het noodzakelijk om te vermelden, dat in het kader van deze openbare rechtszitting geen nieuwe bewijzen gerealiseerd werden en dat de beklaagde door middel van zijn advocaat vertegenwoordigd werd. Met betrekking tot zijn bezwaar dat de aankondiging betreffende het realiseren van de openbare rechtszitting niet van een vertaling in de Nederlandse taal voorzien werd, sprak de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*) zich reeds uit (zoals hierboven vermeld) op blz. 7 van zijn besluit. Hierin wordt nadrukkelijk verwezen naar de bepalingen van § 28 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*), waarin de complete richtlijn van de EU in verwerkt staat. De rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*) lichtte toe, dat het desbetreffende document niet noodzakelijk in een vreemde taal vertaald hoefde te worden.

50. Het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) merkt in verband met deze omstandigheden nog op, dat de bepalingen van § 28 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) in overeenstemming met de bepalingen van de Richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad (*Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU*) van 26. 10. 2010 bepalen, dat onder de voorwaarden vermeld in de bepalingen van § 28 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) het noodzakelijk is om voor de beklaagde schriftelijk te vertalen: het besluit aangaande het starten van de strafrechtelijke vervolging (*usnesení o zahájení trestního stíhání*), het besluit aangaande de voorlopige hechtenis (*usnesení o vazbě*), het besluit aangaande het opleggen van de ondertoezichtstelling van de beklaagde in een gezondheidsinstelling (*usnesení o nařízení pozorování obviněného ve zdravotnickém ústavu*), de akte van beschuldiging (*obžaloba*), de overeenkomst betreffende de schuld en straf inclusief het voorstel voor de goedkeuring van deze overeenkomst (*dohodu o vině a trestu a návrh na její* schválení), het voorstel betreffende de strafbepaling (*návrh na potrestání*), het vonnis (*rozsudek*), het strafbevel (*trestní příkaz*), het besluit aangaande het bezwaarschrift in hoger beroep (*rozhodnutí o odvolání*) en het besluit aangaande de voorwaardelijke schorsing van de strafrechtelijke vervolging (*rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání*). In overeenstemming met de bepalingen van § 28 lid 4 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) is het onder de voorwaarden vermeld in § 28 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) noodzakelijk om voor de beklaagde schriftelijk te vertalen ook een document niet vermeld in de bepalingen van § 28 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*), indien het nodig is voor het waarborgen van een eerlijk proces. Dit betreft voornamelijk de behoorlijke effectuering van het recht op de verdediging in de omvang zoals bepaald door het orgaan actief in de strafrechtelijke procedure (*orgán činný v trestním řízení*), die absoluut noodzakelijk is voor het informeren van de beklaagde over de feiten die hem ten laste worden gelegd.

51. Met het oog op het feit dat de aankondiging betreffende het realiseren van de openbare rechtszitting niet tot de documenten behoort die specifiek genoemd worden in de bepalingen van § 28 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) bij welke de vertaling in de vreemde taal obligatoir is, was het noodzakelijk om te overwegen of de wettelijke voorwaarden eventueel vervuld werden voor het vertalen van het document in de vreemde taal in overeenstemming met de bepalingen van § 28 lid 4 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*). In dit verband is het mogelijk om te constateren, dat reeds met het oog op de aard van de *aankondiging* (vyrozumění) betreffende het realiseren van de openbare rechtszitting door middel van welke de rechtbank laat merken, dat het de aanwezigheid van de beklaagde bij de openbare rechtszitting niet onontbeerlijk vindt, de vertaling daarvan in het licht van de garanties van een eerlijk proces in feite niet noodzakelijk is. Hierbij is het nog op zijn plaats om op te merken, dat het substantiële deel van dit document door de datum en het tijdstip van het realiseren van de openbare rechtszitting gevormd wordt, waarbij deze numerieke gegevens tenminste in elke Europese taal begrijpelijk zijn. Voornamelijk dient er echter benadrukt te worden, dat de rechtbank van de tweede aanleg deze aankondiging naar de beklaagde met voldoende tijdsreserve stuurde. Hierdoor had de beklaagde voldoende tijd voor de kennismaking met de inhoud van dit document, respectievelijk voor het vertalen. Bovendien blijkt uit de inhoud van het dossier, dat de beklaagde met de organen actief in de strafrechtelijke procedure (*orgány činné v trestním řízení*) schriftelijk communiceerde door middel van Google Translate. En de advocaat van de beklaagde verklaarde, dat het mogelijk is om met hem in het Tsjechisch te communiceren. Hiernaast had het aan de beklaagde duidelijk moeten zijn dat bij de rechtbank van de tweede aanleg de procedure aangaande het hoger beroep (*odvolací řízení*) plaats zou vinden, want de beklaagde had deze procedure door middel van zijn hoger beroep zelf geïnitieerd. Dit blijkt ook uit de inhoud van het hierboven vermelde document geadresseerd aan de rechtbank van hoger beroep als reactie op de in

ontvangst genomen aankondiging betreffende het realiseren van de openbare rechtszitting. Slechts ter zijde is het in verband met de bewering van de beklaagde dat het voorstel betreffende de strafbepaling (*návrh na potrestání*) en het strafbevel (*trestní příkaz*) aan hem in de Tsjechische taal bezorgd werden, mogelijk om op te merken, dat volgens de informatie opgenomen in het dossier nam de beklaagde deze documenten in ontvangst samen met de vertaling (zie het bewijs van aangetekende bezorging (*doručenka*) op blad nummer 384, pagina versa, van 19. 2. 2014). Dit feit bevestigt bovendien de conclusie dat de verplichtingen die zowel vanuit de bepalingen van § 28 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*), als ook uit de Richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad (*Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU*) van 26. 10. 2010 voortvloeien,

door de rechtbanken in eerste en tweede aanleg volledig gerespecteerd werden. Onder de gegeven omstandigheden kan worden vastgesteld, dat ook door de afwezigheid van de beklaagde aan de openbare rechtszitting aangaande zijn hoger beroep, gerealiseerd op 24. 6. 2016, geen schending van de desbetreffende bepalingen van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) of van zijn rechten gewaarborgd door middel van de bepalingen van artikel 38 lid 2 van het Handvest en van artikel 6 lid 3 letter c) van het Verdrag had plaatsgevonden.

52. Rekening houdende met de hierboven gedetailleerd behandelde omstandigheden is het niet mogelijk te concluderen, dat in de zin van de reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter d) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) wordt gebaseerd, de bepalingen betreffende de aanwezigheid van de beklaagde bij de hoofd-rechtszitting of bij de openbare rechtszitting tijdens welke zijn reguliere correctionele middel (het hoger beroep) behandeld werd, geschonden zouden zijn. Noch dat de rechten gegarandeerd aan de beklaagde door middel van de bepalingen van artikel 38 lid 2 van het Handvest en van artikel 6 lid 3 letter c) van het Verdrag aan hem ontnomen zouden zijn geweest. Wegens deze redenen kon het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) de argumentatie van de beklaagde zoals toegepast in het kader van het cassatieberoep (*dovolání*) betreffende de bovenvermelde reden waarop het cassatieberoep gebaseerd wordt, niet gegrond verklaren.

53. De beklaagde effectueerde vervolgens de reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter e) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** wordt gebaseerd, die hij motiveerde voornamelijk door de bewering, dat jegens zijn persoon de strafrechtelijke vervolging werd ingeleid ondanks het feit dat het ontoelaatbaar was wegens de ontbrekende bevoegdheid van de rechtbank en wegens de problemen veroorzaakt aan de beklaagde door de Tsjechische organen (hoewel hij het bestaan van de vermelde reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) wordt gebaseerd, concludeerde ook op grond van andere argumenten, die op een andere plaats van dit besluit werden afgehandeld).

54. In verband met deze beweringen is het echter noodzakelijk om te constateren, dat de toegepaste argumentatie niet onder de desbetreffende reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) wordt gebaseerd, ondergebracht kan worden. Ondanks het feit dat de beklaagde aan het hof van cassatie (*dovolací soud*) een inhoudelijk omvangrijke document had voorgelegd, legde hij daarin niet uit, waarom de strafrechtelijke vervolging van zijn persoon volgens hem in overeenstemming met de bepalingen van § 11, eventueel van § 11a van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*), ontoelaatbaar zou moeten zijn. De reden voor de ontoelaatbaarheid van de strafrechtelijke vervolging van de beklaagde is niet en kan niet zijn de door de beklaagde beweerde onbevoegdheid van de Tsjechische rechtbanken (bij deze bewering ontbrak overigens enige gegrondheid – zie hierboven), noch de andere door de beklaagde aangevoerde omstandigheden (inclusief zijn beweerde problemen veroorzaakt door de Tsjechische organen). Want het gaat niet om de redenen gespecificeerd in de bepalingen van § 11 en van § 11a van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*).

55. Het hof van cassatie (*dovolací soud*) hield zich vervolgens bezig met de bezwaren van de beklaagde die hij in verband bracht met de reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter g) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** wordt gebaseerd. Het hof van cassatie (*dovolací soud*) constateerde in dit verband dat

het om bezwaren gaat, die primair naar het feitelijke en het procedurele gebied gericht zijn. De beklaagde verwijt namelijk de rechtbanken in eerste en tweede aanleg hun onbevoegdheid met betrekking tot het behandelen van de desbetreffende strafzaak, de onjuiste evaluatie van de gerealiseerde bewijzen en de foutieve conclusies betreffende de uiteenzetting van de feiten(*statement of facts, skutková zjištění*). Hierbij legt de beklaagde zijn eigen evaluerende conclusie voor. Deze conclusie houdt in dat de beklaagde het strafbare feit beschreven in de uitspraak van het vonnis van de rechtbank in eerste aanleg niet pleegde. Juist op grond van de vermelde bezwaren met betrekking tot het feitelijke en het procedurele gebied komt de beklaagde vervolgens (secundair) tot de conclusie betreffende de onjuiste juridische beoordeling van het feit en de andere onjuiste materieel juridische beoordeling.

56. De beklaagde diende geen bezwaar wegens de onenigheid tussen de conclusie betreffende de uiteenzetting van de feiten (*skutkové závěry;* gerealiseerd door de rechtbanken na de evaluatie van de behandelde bewijzen) en de toegepaste juridische kwalificatie. Maar hij betwistte de conclusie van de rechtbanken in eerste en tweede aanleg betreffende zijn verplichtingen, en voornamelijk betreffende zijn mogelijkheid om de alimentatieverplichting ten gunste van zijn minderjarige kinderen te betalen. Hierbij vermeldde hij de omstandigheden betreffende zijn financiële en persoonlijke situatie en hij vocht de uitgevoerde berekening van de hoogte van de alimentatieverplichting aan. Hierdoor probeerde de beklaagde de situatie zoals vastgesteld in de uiteenzetting van de feiten (*skutkový stav*) door rechtbanken in eerste en tweede aanleg te modificeren. In de werkelijkheid zag hij het bestaan van de reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter g) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) wordt gebaseerd, in het schenden van de procedurele principes gespecificeerd voornamelijk in de bepalingen van § 2 lid 5, 6 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*). De bezwaren van zulke aard kunnen echter onder deze (of een andere) reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) wordt gebaseerd, niet worden onderbracht.

57. Zoals reeds hierboven aangegeven staat, het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) houdt zich principieel niet bezig met het veranderen van de conclusies van de rechtbanken in eerste en tweede aanleg betreffende de in de uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) geconstateerde feiten. Slechts in een heel uitzonderlijke situatie kan het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) dit doen – met het oog

op de principes die voortvloeien uit de door de grondwet gegarandeerd recht op een eerlijk proces – indien er tussen de uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) en de gerealiseerde bewijzen een extreem verschil (onenigheid) bestaat. Om de zgn. extreme onenigheid gaat het voornamelijk in de situatie wanneer de uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) de inhoudelijke samenhang met de bewijzen missen, wanneer de uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) van de rechtbanken bij geen van de logisch aanvaardbare manieren van hun evaluatie niet voortvloeien uit de bewijzen, of wanneer de uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) het tegenovergestelde vertegenwoordigen van wat de inhoud van de gerealiseerde bewijzen is.

58. In dit verband is het noodzakelijk om te constateren, dat in de behandelde zaak zich zulke situatie niet had voorgedaan – tussen de gerealiseerde bewijzen en de uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) zoals geformuleerd door de rechtbanken in eerste en tweede aanleg, wordt geen extreme verschil (onenigheid) gegeven. De rechtbanken rechtbanken in eerste en tweede aanleg waren zich bewust van de bewijssituatie en vanuit de toelichtingen van hun besluiten blijkt duidelijk, op welke wijze ze de gerealiseerde bewijzen evalueerden en tot welke conclusies ze daarbij kwamen – er is een duidelijke logische aansluiting tussen de gerealiseerde bewijzen aanwezig, de evaluatie van deze bewijzen (die niet in strijd is met de bepalingen van § 2 lid 6 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)), de gerealiseerde uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) en de juridische conclusies. Hierbij is het noodzakelijk om te benadrukken, dat het bestaan van een eventueel extreem verschil (onenigheid) tussen de gerealiseerde uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) geformuleerd door de rechtbanken en de gerealiseerde bewijzen niet gebaseerd kan worden slechts op het feit, dat de beklaagde zijn eigen evaluatie van de bewijzen voorlegt en op deze gronden vervolgens tot andere conclusies komt betreffende de uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) en de juridische conclusies (zie het besluit van het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) van 18. 12. 2014,

dossiernummer 8 Tdo 1268/2013). Het is niet de taak van het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) als het hof van cassatie (*dovolací soud*) om de afzonderlijke bewijzen opnieuw te reproduceren, analyseren, vergelijken, heroverwegen en op basis daarvan tot eigen conclusies betreffende de uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) te komen. Doorslaggevend is dat tussen de conclusies betreffende de uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) van de rechtbank in eerste aanleg die door middel van het besluit van de rechtbank van de tweede aanleg werden bevestigd, aan de ene kant, en tussen de gerealiseerde bewijzen (en de met ze samenhangende juridische conclusies) aan de andere kant, geen extreme onenigheid (geschil) in het kader van de hierboven afgebakende benadering bestaat.

59. Indien de beklaagde in deze situatie stappen zet in de richting van het betwijfelen van de geformuleerde conclusies betreffende de behandelde feiten, en indien hij juist op deze gronden het foutieve karakter van de juridische beoordeling van het feit concludeert, dan is het noodzakelijk om te benadrukken, dat het om bezwaren gaat die vanuit de perspectief van de toegepaste reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) wordt gebaseerd, irrelevant zijn. In dit verband is het mogelijk om te verwijzen naar het besluit van het Grondwettelijk Hof (*Ústavní soud*) van 4. 5. 2005, dossiernummer II. ÚS 681/04, volgens welke *het recht op een eerlijk proces in de betekenis van de bepalingen van artikel 36 lid 1 van het Handvest niet zodanig geïnterpreteerd kan worden, dat het in het kader van de gerechtelijke procedure succes garandeert, of van het recht op het besluit verzekert, dat aan de voorstellen van de beklaagde overeenkomt. Door middel van het vermelde basale recht wordt "slechts" het recht op de eerlijke gerechtelijke procedure gewaarborgd, waarin alle principes worden toegepast van de gerechtelijke beslisprocedures in overeenstemming met de grondwettelijke principes* (právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá přestavám obviněného. Uvedeným základním právem je „pouze" zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy.")

60. Het bezwaar betreffende de onjuistheid van de juridische kwalificatie van het berechtte feit motiveerde de beklaagde o.a. door het feit dat hij de Nederlandse staatsburger is, waar hij een deel van de desbetreffende periode verbleef. En om deze gronden was het de taak van de rechtbank om in overeenstemming met de in Nederland geldige juridische handelingen te handelen, zodat de rechtbank zou achterhalen of in de desbetreffende staat het niet betalen van de alimentatie strafbaar is. Met betrekking tot dit bezwaar drukte het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) zich reeds hierboven uit (zie punt 37 van dit besluit), waarbij het slechts in het kort verwees naar het feit, dat het handelen van de beklaagde op de juiste manier werd beoordeeld in overeenstemming met het Tsjechische strafrecht. Dit met het oog op het principe van de territorialiteit (*princip teritoriality*) en het vervullen van de criteria gespecificeerd in de bepalingen van § 4 lid 1, lid 2 letter b) van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*; het gevolg van het strafbare feit ontstond op het grondgebied van de Tsjechische Republiek). Hierbij geldt, dat de staatsburgerschap of de actuele verblijfsplaats van de beklaagde gedurende de periode van het plegen van het strafbare feit in het geval van dit strafbare feit met betrekking tot het maken van de conclusie betreffende zijn strafrechtelijke verantwoordelijkheid volgens het Tsjechische Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*), irrelevant is.

61. In verband met het bezwaar betreffende de onbruikbaarheid van het Tsjechische strafrecht maakte de beklaagde het bezwaar ook met betrekking tot de subjectieve kant. Dit motiveerde hij door middel van het verwijzen naar de verklaring van de moeder van de kinderen, die ze in het jaar 2010 maakte in het kader van het verdelen van het gezamenlijke vermogen van de echtgenoten (*společné jmění manželů*) voor de Nederlandse rechtbank, als ook

door middel van het verwijzen naar het besluit betreffende het uitstellen van de executie geleid wegens de eisen van zijn kinderen van het jaar 2013. In dit verband is het voldoende om te verwijzen naar de bevindingen geformuleerd in de uiteenzettingen van de feiten (*skutková zjištění*) van de rechtbanken in eerste en tweede aanleg. Volgens deze wist de beklaagde gedurende de gehele periode van het plegen van het berechte feit, dat hij een alimentatieverplichting ten opzichte van zijn kinderen had. Hij vervulde deze verplichting echter bewust niet ondanks het feit dat hem (tenminste in een minimale omvang) niets in de weg stond. Hiernaast dient nog opgemerkt te worden, dat de beklaagde niet "slechts" schuldig werd bevonden aan het niet betalen van de alimentatie in

overeenstemming met de bepalingen van § 196 lid 1 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*), maar van opzettelijk ontwijken aan de vervulling van zijn alimentatieverplichting in overeenstemming met de bepalingen van § 196 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*). Dit blijkt uit zijn handelen toen hij aantoonbaar over aanzienlijke financiële middelen beschikte. Deze middelen nam hij doelbewust van zijn rekening op met de bedoeling, dat er op dit bedrag geen beslag gelegd zou kunnen worden in het kader van de executie wegens de openstaande alimentatieverplichtingen. Voor de volledigheid is het mogelijk om aan te vullen, dat door middel van het besluit van de Arrondissementsrechtbank te Přerov (*Okresní soud v Přerově*), afgegeven op 25. 6. 2013, dossiernummer 32 EXE 5001/2012-121 (naar deze verwees de beklaagde), besloten werd inzake de gedeeltelijke uitstel van de executie tot het besluit van het Grondwettelijk Hof (*Ústavní soud*) aangaande de grondwettelijke klacht (*ústavní stížnost)* van de beklaagde. Dit besluit werd echter zodanig veranderd door middel van het besluit van de Provinciale Rechtbank te Ostrava (*Krajský soud v Ostravě*), dat de uitvoering van de executie niet uitgesteld werd. Hierbij is bovendien niet duidelijk, wat de beklaagde door middel van zijn verwijzing naar het desbetreffende besluit van de executie-rechtbank wilde opmerken.

62. Met betrekking tot de verwijzing van de beklaagde naar artikel 1 Protocol nr. 4 van het Verdrag (*Protokol č. 4 Úmluvy*) volgens welke niemand de vrijheid ontnomen mag worden slechts wegens het niet in staat zijn om te voldoen aan een contractuele verplichting, constateert het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*), dat de alimentatieverplichting geen contractuele verplichting is, maar door de wet bepaald wordt.

63. Wat betreft het bezwaar van de beklaagde dat noch het besluit genomen in het kader van de civielrechtelijke procedure voor de Nederlandse rechtbank, noch het daaropvolgende besluit in de civielrechtelijke procedure dat pas na de periode van het plegen van het strafbare feit uitgegeven en rechtsgeldig van kracht was geworden, een basis voor zijn strafrechtelijke vervolging kan vormen, merkt het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) het volgende op: in het kader van het beoordelen van de vraag van het bestaan en van de omvang van de alimentatie door middel van het niet betalen van een strafbaar feit plichtsverzuim betreffende de alimentatieverplichting (*zanedbání povinné výživy*) volgens de bepalingen van § 196 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*) werd gepleegd, het orgaan actief in de strafrechtelijke procedure (*orgán činný v trestním řízení*) zelfstandig handelt – deze vraag lost het dan op als de *prejudiciële vraag* (předběžná otázka) in de zin van de bepalingen van § 9 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*). En het houdt zich daarbij aan de wettelijke uitgangspunten opgenomen in de bepalingen van § 913 lid 1 van het Burgerlijke Wetboek (*Občanský zákoník*; eventueel van § 96 lid 1 van de Wet aangaande het gezin (*Zákon o rodině*)) ondanks het feit dat met betrekking tot de hoogte van de alimentatie die de beklaagde verplicht is om te betalen, reeds in het kader van de civielrechtelijke procedure door de rechtbank in de Tsjechische Republiek of door de rechtbank van een andere staat een besluit werd genomen, dat rechtsgeldig van kracht was geworden (zie het besluit gepubliceerd onder nr. 17/2005 in de Bundel van Strafrechtelijke Besluiten, *Sb. rozh. tr.*). Door middel van de stappen gezet door de rechtbanken in eerste en tweede aanleg was er dus geen fout ontstaan toen ze de vraag betreffende de hoogte van de alimentatieverplichting afzonderlijk beoordeelden in overeenstemming met de bepalingen van § 9 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*). Hierbij motiveerden ze hun overwegingen zorgvuldig (dit geldt voornamelijk voor de rechtbank in eerste aanleg) rekening houdende met de bepalingen van § 2 lid 6 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*). Hiernaast is het nuttig om op te merken, dat de rechtbank (*nalézací soud*) in vergelijking met de civielrechtelijke beslissing van de Nederlandse rechtbank de omvang van de alimentatieverplichting van de beklaagde voor de periode van 1. 5. 2008 tot en met 20. 9. 2010 aanzienlijk verlaagde.

64. De beklaagde verwees in de gegeven context ook naar de bepalingen van artikel 14 van het Besluit van de Raad van 30 november 2009, nr. 2009/941/EG, betreffende de sluiting door de Europese Gemeenschap van het Protocol van Den Haag van 23 november 2007 inzake het recht dat van toepassing is op onderhoudsverplichtingen (*Rozhodnutí Rady ze dne 30. listopadu 2009, č. 2009/941/ES, o uzavření Haagského protokolu ze dne 23. listopadu 2007 o právu rozhodném pro vyživovací povinnosti Evropským společenstvím*). Hierin staat vermeld: zelfs wanneer het toepasselijk recht anders bepaalt, wordt bij de bepaling van het onderhoudsbedrag rekening gehouden met *de behoeften van de schuldeiser* en *de middelen van de schuldenaar*, als ook met eventuele compensaties die in plaats van periodieke onderhoudsuitkeringen aan de schuldeiser zijn toegekend (*I pokud rozhodné právo stanoví jinak, zohlední se při stanovení výše výživného* potřeby oprávněného *a*

finanční možnosti povinného, *stejně jako jakákoli náhrada, přiznaná oprávněnému namísto pravidelného vyplácení výživného*).

65. In aansluiting op het bovengenoemde is het op zijn plaats om te verwijzen naar artikel 3 van dit voorschrift, waarin de algemene regel inzake het toepasselijk recht (*obecné pravidlo pro rozhodné právo*) bepaald wordt: tenzij in dit protocol anders is bepaald (wat in het geval van de beklaagde niet het geval is), worden onderhoudsverplichtingen beheerst door het recht van de staat waar de schuldeiser zijn gewone verblijfsplaats heeft (*vyživovací povinnosti se řídí právem státu, v němž má oprávněný místo obvyklého pobytu, nestanoví-li tento protokol jinak*). Met het oog op het feit dat de gewone verblijfsplaats

van de kinderen van de beklaagde gedurende de bepalende periode (*rozhodná doba*) in de Tsjechische Republiek was, wordt (en werd) de alimentatieverplichting van de beklaagde beheerst door het recht van de Tsjechische Republiek. De rechtbanken in eerste en tweede aanleg waren bij het vaststellen van de onderhoudsverplichting van de beklaagde uitgegaan van de bepalingen van § 96 lid 1 van de Wet aangaande het gezin (*Zákon o rodině,* Staatsblad 1963, 94 ofwel *zákon č. 94/1963 Sb.*; hierna slechts "de wet aangaande het gezin", „*zákon o rodině*"), waarin staat vermeld dat voor het bepalen van de omvang van de alimentatie de rechtbank rekening houdt met: *de gegronde behoefte van de begunstigde/schuldeiser* (odůvodněné potřeby oprávněného), als ook met *de capaciteiten, mogelijkheden en vermogensomstandigheden van de verplichte persoon/schuldenaar* (schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného). Deze rechtbanken waren tegelijkertijd uitgegaan van de bepalingen van § 913 alinea 1 van de wet nummer 89, Staatsblad 2012, ofwel *zákon č. 89/2012 Sb.*, het Burgerlijke Wetboek (ofwel de *Občanský zákoník*; hierna slechts "het Burgerlijke Wetboek"), waarin op een soortgelijke wijze bepaald wordt: voor het bepalen van de omvang van de onderhoudsverplichting zijn beslissend *de gegronde behoefte van de begunstigde/schuldeiser* en *zijn vermogensomstandigheden* (odůvodněné potřeby oprávněného a jeho majetkové poměry), als ook *de capaciteiten, mogelijkheden en vermogensomstandigheden van de verplichte persoon/schuldenaar* (schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného). Rekening houdende met de inhoud van deze bepalingen is het hierbij mogelijk om te constateren, dat deze bepalingen volledig in overeenstemmingen zijn met de bepalingen van artikel 14 van het Besluit van de Raad van 30 november 2009, nr. 2009/941/EG (*Rozhodnutí Rady ze dne 30. listopadu 2009, č. 2009/941/ES*), naar welke de beklaagde verwijst.

66. Op deze plaats is het noodzakelijk om opnieuw op te merken, dat de inhoud van de bezwaren waarop het cassatieberoep wordt gebaseerd (*dovolací námitky*), volledig overeen moet komen met de wettelijke bepaling van de toegepaste redenen waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** wordt gebaseerd. Slechts een formele verwijzing naar de desbetreffende bepaling die een bepaalde reden waarop het cassatieberoep gebaseerd kan worden (*dovolací důvod*) bevat, is niet voldoende. De beklaagde paste in zijn cassatieberoep (*dovolání*) echter geen bezwaren toe, die bij de redenen waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter g) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) gebaseerd wordt, ondergebracht zouden kunnen worden.

67. Alleen volledigheidshalve constateert het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) dat het handelen van de beklaagde zoals naar voren komt in de uiteenzetting van de feiten (*statement of facts, skutková věta výroku*) in het vonnis van de rechtbank (*nalézací soud*) op de juiste wijze gekwalificeerd werd als strafbaar feit plichtsverzuim betreffende de alimentatieverplichting (*zanedbání povinné výživy*) volgens de bepalingen van § 195 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*). De rechtbanken in eerste en tweede aanleg hielden zich naar behoren bezig zowel met de vraag betreffende de capaciteiten van de verplichte persoon/schuldenaar om zijn alimentatieverplichting te vervullen, als ook met de vraag betreffende de hoogte van de alimentatieverplichting, aan het betalen waarvan de beklaagde opzettelijk probeerde te ontkomen.

68. De beklaagde maakte vervolgens onder verwijzing naar de reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter h) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** wordt gebaseerd, bezwaren met betrekking tot de opgelegde straf. Deze bezwaren betroffen naast het reeds hierboven afgehandelde bezwaar betreffende de

onbevoegdheid van de Tsjechische rechtbanken, voornamelijk het bezwaar betreffende de onuitvoerbaarheid van de voorwaarden opgenomen in de bepalingen van de voorwaardelijk opgelegde vrijheidsbenemende straf.

69. Het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) merkt in dit verband op, dat de bezwaren gericht tegen de soort en de specificatie van de opgelegde straf, met uitzondering van de levenslange vrijheidsbenemende straf, in het kader van het cassatieberoep (*dovolání*) met succes toegepast kunnen worden in het kader van de wettelijke reden vermeld in de bepalingen van § 265b lid 1 letter h) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) uitsluitend in de gevallen, wanneer aan de beklaagde een soort straf opgelegd werd, die door de wet niet toegestaan is. Ofwel een straf opgelegd buiten de strafmaat (*trestní sazba*) vastgesteld in de strafwet voor het strafbare feit, voor welke de beklaagde schuldig werd bevonden. Andere fouten van de rechtbank bestaande uit het opleggen van de onjuiste soort of onjuiste specificatie van de opgelegde straf, voornamelijk de onjuiste analyse van de criteria opgenomen in de bepalingen van § 38 tot en met § 42 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*) met als gevolg, dat de opgelegde straf ontoepasselijk streng of in tegenstelling mild is, mogen in het kader van het cassatieberoep (*dovolání*) niet geëffectueerd worden door middel van deze, noch een andere reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) wordt gebaseerd. Met het oog op de uitspraak betreffende de straf kan als een andere onjuiste materieel juridische beoordeling waarop de beslissing in de betekenis van de reden opgenomen in de bepalingen van § 265b lid 1 letter h) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) worden beschouwd, uitsluitend het bestaan van andere soorten fouten van de desbetreffende uitspraak, die met het schenden van het materiële recht samenhangen. Dus niet de vragen betreffende de aard en de specificatie van de straf. Hierbij valt te denken bijvoorbeeld aan de mogelijke fouten van de rechtbank die met de juridische conclusie samenhangen aangaande het feit of een totale straf (*souhrnný trest*) of cummulatieve straf (*úhrnný trest*), respectievelijk een gezamenlijke straf (*společný trest*) wegens het doorgaan met het plegen van een strafbaar feit (zie het besluit gepubliceerd onder nr. 22/2003 in de Bundel van Strafrechtelijke Besluiten, *Sb. rozh. tr.*; vergelijk ook het besluit van het Grondwettelijk Hof (*Ústavní soud*) van 28. 5. 2008, dossiernummer III. ÚS 2866/07).

70. Met het oog op de hierboven vermelde theoretische uitgangspunten kunnen de bezwaren van de beklaagde gericht in hun basis tegen de niet-toepasbaarheid van de straf, respectievelijk tegen de niet-toepasbaarheid van de voorwaarden

die hem in overeenstemming met de bepalingen van § 82 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*, met de toelichting dat hij over onvoldoende financiële middelen beschikt om de alimentatie te betalen) werden opgelegd, ondergebracht worden bij een reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter h) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) wordt gebaseerd, noch onder een andere reden van het cassatieberoep. Volledigheidshalve kan men daar aan toevoegen dat aan de beklaagde een toegestane soort van straf werd opgelegd die binnen de strafmaat (*trestní sazba*) vastgesteld in de strafwet voor het strafbare feit, voor welke de beklaagde schuldig werd bevonden. Dit inclusief de voorwaarde dat hij "in overeenstemming met zijn mogelijkheden" („*podle svých sil*") gedurende de proefperiode van het voorwaardelijke uitstel van de straf de verschuldigde en de reguliere alimentatie zou betalen. Het betalen van de alimentatie wordt bovendien in het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*) nadrukkelijk verondersteld in het demonstratieve overzicht van de adequate beperkingen en verplichtingen (*demonstrativní výčet přiměřených omezení a povinností*) opgenomen in de bepalingen van § 48 lid 4 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*) [zie § 48 lid 4 letter i) van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*)] naar welke nadrukkelijk wordt verwezen in de door de rechtbank (*nalézací soud*) toegepaste bepaling van § 82 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht (*trestní zákoník*).

71. De beklaagde effectueerde ook de reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter k) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** wordt gebaseerd. Het vervullen van deze reden voor cassatie zag de beklaagde daarin, dat het besluit van de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*) onvolledig was en niet met de feiten vermeld in zijn bezwaarschrift in hoger beroep (*odvolání*) correspondeerde.

72. In dit verband vermeldt het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*), dat hoewel de beklaagde in zijn verzoekschrift (*podání*) constateerde dat "hierdoor reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter k) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) wordt gebaseerd, vervuld is", maar dat zijn samenhangede argumentatie slechts het herhalen van de beweringen bevat, die rondom de basis van de onbevoegdheid van de Tsjechische rechtbanken draaien. Deze argumentatie kan echter niet ondergebracht worden bij de toegepaste reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) wordt gebaseerd. Als aanvulling hierop kan nog opnieuw opgemerkt worden, dat de rechtbanken in eerste en tweede aanleg deze bezwaren van de beklaagde naar behoren afhandelden en de uitspraak-gedeelten van hun beslissingen niet tekort schieten in de zin van de desbetreffende reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) wordt gebaseerd.

73. Met betrekking tot de laatste door de beklaagde beweerde reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van **§ 265b lid 1 letter *l*) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)** wordt gebaseerd, maakt het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) een opmerking vooraf: indien de rechtbank in hoger beroep (*odvolací soud*) na de inhoudelijke heroverweging van het vonnis van de rechtbank in eerste aanleg en van de voorafgaande gerechtelijke procedure een beslissing nam, is het duidelijk dat deze reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) wordt gebaseerd, slechts in zijn tweede alternatief in aanmerking zou kunnen komen [d.w.z. indien het reguliere correctionele middel (*řádný opravný prostředek*) verworpen werd ondanks het feit, dat er reeds tijdens de voorafgaande procedure de reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter a) tot en met letter k) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) wordt gebaseerd, werd gegeven]. Met het oog op het bovengenoemde is het echter noodzakelijk om te constateren, dat in de situatie wanneer de hierboven gedetailleerd besproken bezwaren van de beklaagde wat de formele kant betreft met de geëffectueerde redenen waarop het cassatieberoep (*dovolací důvody*) wordt gebaseerd, met elkaar niet compatibel waren, respectievelijk klaarblijkelijk ongegrond waren, dan was het onmogelijk dat de reden waarop het cassatieberoep (*dovolací důvod*) in overeenstemming met de bepalingen van § 265b lid 1 letter *l*) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) wordt gebaseerd, zelfs in zijn tweede alternatief tot vervulling zou komen.

74. Het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) vult bovendien nog aan toe, dat de procedure in de desbetreffende zaak als geheel niet de kenmerken verloor van een eerlijk proces. Aan de beklaagde werden vooral voldoende mogelijkheden geboden tot het effectueren van zijn rechten, waarbij de rechtbanken zich naar behoren bezig hielden met zijn, vanuit zijn perspectief van de aard van de zaak, belangrijke bezwaren en argumenten. Ook het bezwaar van de beklaagde dat zijn recht op een eerlijk proces geschonden werd door middel van het strafbevel (*trestní příkaz*) van de Arrondissementsrechtbank te Přerov (*Okresní soud v Přerově*) van 24. 9. 2013, behandelingsnummer 1 T 218/2013-374, is niet gegrond. Dezelfde constatering geldt ook met betrekking tot zijn bezwaar betreffende het feit, dat de zaak door dezelfde rechter werd behandeld, die voor het afgeven van het strafbevel (*trestní příkaz*) zorgde. Het afgeven van het strafbevel (*trestní příkaz*) als één van de vormen van het gerechtelijke besluit (*meritorní rozhodnutí*) wordt nadrukkelijk geregeld door het Wetboek van Strafvordering (§ 314e van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)). Hierbij geldt als de garantie van de attributen van een behoorlijke strafprocedure tot welke de beklaagde zich in verband met het desbetreffende bezwaar beriep, de mogelijkheid betreffende het indienen van het reguliere correctionele middel (*řádný opravný prostředek*) – het verweer (*odpor*), dat tot gevolg heeft dat het strafbevel (*trestní příkaz*) afgelast wordt en de alleensprekende rechter (*samosoudce*) de hoofd-rechtszitting beveelt. In het kader van deze zitting wordt de zaak vervolgens afgehandeld (§ 314g van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)). Vanuit het genoemde vloeit tegelijkertijd voort, dat reeds het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) direct veronderstelt, dat in de zaak de alleensprekende rechter ook voortaan blijft beslissen, die voor het afgeven van het strafbevel (*trestní příkaz*) zorgde. Dit geldt nog nadrukkelijker met het oog op het toepassen van het principe van de wettelijke rechter (*zákonný soudce*) volgens welke de rechter aan welke de zaak toegewezen werd in overeenstemming met de verdeelsleutel van werkzaamheden (*rozvrh práce*), deze zaak (indien er geen redenen bestaan voor zijn uitsluiting in overeenstemming met de bepalingen van § 30 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)) moet afhandelen en beslissen.

75. Met betrekking tot het bezwaar van de beklaagde dat de rechtbank (in hoger beroep (*odvolací) soud*)) ondanks zijn herhaalde voorstellen geen verzoek voor het beslissen over de prejudiciële vraag bij het Hof van Justitie van de Europese Unie (*Soudní dvůr Evropské unie*) ingediende, vermeldt het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*): de rechtbank van een lidstaat kan (respectievelijk indien het om een rechtbank gaat wiens besluit niet door middel van de reguliere correctionele middelen (*řádné opravné prostředky*) in overeenstemming met het binnenlandse recht bestreden kan worden, dan moet) de prejudiciële vraag bij het Hof van Justitie van de Europese Unie (*Soudní dvůr Evropské unie*; hierna ook „SD EU") voorleggen, indien het *de interpretatie van het recht van de EU* (výklad unijního práva) betreft om een beslissing in de desbetreffende zaak te kunnen nemen. De rechtbank van een lidstaat moet altijd een verzoek om een beslissing over de prejudiciële vraag indienen, wanneer het veronderstelt, dat *de juridische daad van het recht van de EU ongeldig is*. Want slechts het Hof van Justitie van de Europese Unie (*Soudní dvůr Evropské unie*) is bevoegd om een beslissing te nemen aangaande de ongeldigheid van de juridische norm van het Europese recht. En een ander geval wanneer de rechtbank van een lidstaat verplicht is om bij het Hof van Justitie van de Europese Unie (*Soudní dvůr Evropské unie*) een verzoek om een beslissing over de prejudiciële vraag in te dienen, betreft de situaties wanneer de rechtbank van plan is om *uit te wijken van de judicatuur van het SD EU* (vergelijk Šámal, P. *e.a.*, het Wetboek van Strafvordering. Commentaar. 7e uitgave, Praag (*Trestní řád. Komentář. 7. vyd. Praha): C.H. Beck, 2013, p. 184*).

76. Ook het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) vond met het oog op de hierboven genoemde voorwaarden geen reden voor het voorleggen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (*Soudní dvůr Evropské unie*). Bovendien is het noodzakelijk om op te merken, dat de beklaagde in zijn cassatieberoep (*dovolání*) op geen manier specificeerde, welke specifieke prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (*Soudní dvůr Evropské unie*) voorgelegd zou moeten worden, respectievelijk waarin hij de noodzakelijkheid ziet van de interpretatie van het recht van de EU, van het oplossen van de geldigheid van de juridische daad van het recht van de EU of van het ontwijken van de judicatuur van de SD EU zag. Hierbij is het niet voldoende om een algemene verwijzing te maken naar de eventuele andere voorstellen gemaakt in de voorafgaande fases van de strafrechtelijke procedure.

77. Het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) weigerde het cassatieberoep (*dovolání*) van de beklaagde met het oog op de hierboven, reeds in het kort vermelde redenen (§ 265i lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*)). Dit is gebeurd in overeenstemming met de bepalingen van § 265i lid 1 letter e) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*), want het Hooggerechtshof (*Nejvyšší soud*) concludeerde, dat het cassatieberoep (*dovolání*) klaarblijkelijk ongegrond is. In overeenstemming met de bepalingen van § 265r lid 1 letter a) van het Wetboek van Strafvordering (*trestní řád*) gebeurde dit in het kader van een niet publiekelijke rechtszitting.

Voorlichting: Tegen het besluit betreffende het cassatieberoep (*dovolání*) is met uitzondering van de heropening van de procedure geen correctioneel middel toegestaan (§ 265n van het Wetboek Strafvordering (*trestní řád*)).

Te Brno, d.d. 31. 10. 2017

JUDr. Vladimír Veselý, manu propria
voorzitter van de kamer

Voor de juistheid:
Eva Veškrnová

Tlumočnická doložka

Jako tlumočník jazyka nizozemského jmenovaný rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. února 2002 č.j. Spr 1339/2002 stvrzuji, že překlad souhlasí s textem připojené listiny.

V překladu jsem provedl tyto opravy: ---

Tlumočnický úkon je zapsán pod poř.č. 277 deníku.

Odměnu účtuji za 72 stran podle pol.č.7 částkou 25 200,- Kč.

Náhradu hotových výloh účtuji podle dokladu čís. --- částkou 0 Kč.

Podpis tlumočníka:

Mgr. Milan Kříž, PhD
Tlumočník jazyka nizozemského

Tolk bijvoegsel

Als beëdigde tolk voor de Nederlandse taal benoemd volgens het besluit van de Provinciale Rechtbank te Ostrava van 28 februari 2002 registratienr. Spr. 1339/2002 bevestig ik, dat de vertaling overeenkomt met de tekst van de bijgesloten akte.

In de vertaling heb ik de volgende correcties aangebracht: ---

De tolkopdracht staat geregistreerd onder nr. 277 van het logboek.

De beloning verreken ik voor 72 pagina's volgens post nr. 7 met een bedrag van 25.200,- Tsjechische kronen.

De vergoeding van de contante onkosten verreken ik in overeenkomst met bewijs nr. --- met een bedrag van 0 Tsjechische kronen.